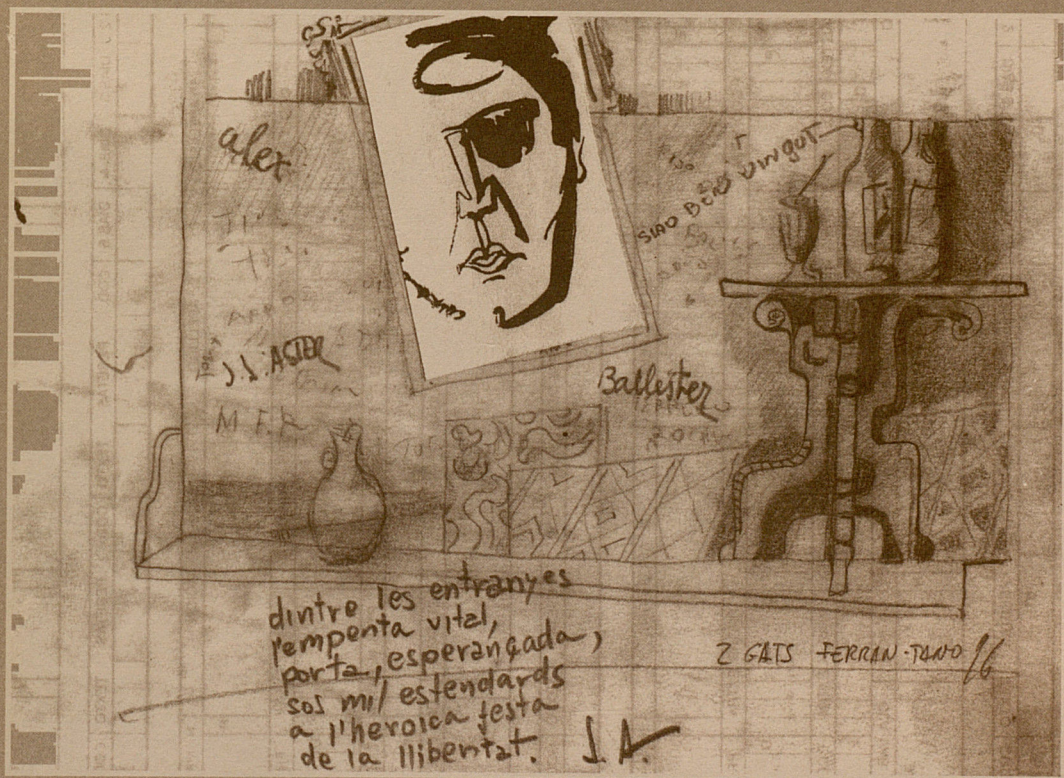

Reconeixement

a l'escriptor

ALEXANDRE BALLESTER

Aula
Poètica

BUGER
ILLA DE MALLORCA
1996

PRESENTACIÓ

Un grup d'amics de n'**Alexandre Ballester** -tots els poblers ho som i així ens consideram- ens hem fet portaveus del sentit del poble i li hem volgut oferir un merescut reconeixement. Un reconeixement que de qualque manera és una celebració de la nostra pròpia consciència poblera. Però que se sintetitza en tot allò que n'**Alexandre Ballester** ha fet per la cultura i pel nostre país. I també, per projectar cap a l'exterior la manera poblera de viure, de riure, de mirar el món.

Home de teatre -a més de molt teatral- n'**Alexandre** ha guanyat tots els premis literaris que es poden guanyar i ha vist damunt els escenaris la representació de les seves obres que parlen de l'amor, de la feina i dels problemes de cada dia. Ha fet de la seva experiència poblera un signe d'universalitat. Dins la memòria de tots hi ha algunes de les fites més importants de la seva trajectòria, amb obres prou significatives dins el panorama del teatre català contemporani i que aquest any s'han coronat amb el "*Premi de la crítica Serra d'Or*" a l'obra "*Les Llàgrimes del Vienès*" com el millor text teatral publicat durant el 1996.

Per tot això vos convidam a unir-vos a tots els actes programats. Perquè així tots ens sentirem més poblers i n'**Alexandre** sentirà l'estimació de tots aquells que som els seus amics i veïnats i part del mateix projecte d'un país més viu i més lliure.

Antoni Torrens Gost
President del Club Cultural Sa Pobla

SALA DEL PIANO - FUNDACIÓ ACA - SON BIELÍ - BÚGER

• Dissabte, 21 de setembre a les 21 hores.

Reconeixement a l'escriptor *ALEXANDRE BALLESTER*.

Presidirà l'acte, l'Il.lm. Sr. D. **Jaume Font i Barcelò**, Batle de sa Pobra.

Contam amb l'assistència de l'Il.lm. Sr. **Miquel Amengual**, Batle de Búger, l'Hble. Sr. **Joan Flaquer i Riutort**, Conseller de Cultura, Educació i Esports de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, l'Hble. **Damià Pons i Pons**, Conseller President de la Comisió de Cultura i Patrimoni Històric del Consell Insular de Mallorca, l'Il.lm. Sr. **Joan Crespí i Capó**, Director General de Sanitat del Govern Balear, Magfc. i l'Ilm. Sr. **Llorenç Huguet Rotger**, Rector de l'UIB i el Sr. **Antoni Caimari i Alomar**, President de la Fundació ACA.

Presentaran i coordinaran l'acte els Sr. **Antoni Gost**, Coordinador de l'Aula Poètica de la Fundació ACA i el Sr. **Antoni Torrens**, President del Club Cultural sa Pobra.

Els assistents seràn obsequiats amb un quadern dedicat a Alexandre Ballester, realitzat per artistes i escriptors poblers.

Acte seguit s'oferirà un recital interpretat per músics poblers.

MARJAL EN FESTA

"Jota de sa Verema" (Binissalem) - *"Bolero Airós"* (B. Calatayud)

"Fandango Pollenci" (Popular Pollença) - *"Boleros de Palma"*

"Canço de Vermar" (sa Pobra) - *"Canço de s'Espadar"* (sa Pobra)

OBRES D'ANTONI CAIMARI

"Angoixa i fuga a l'absurd" - Piano no convencional, EB. 44 , 1977.
dedicada a **Alexandre Ballester**

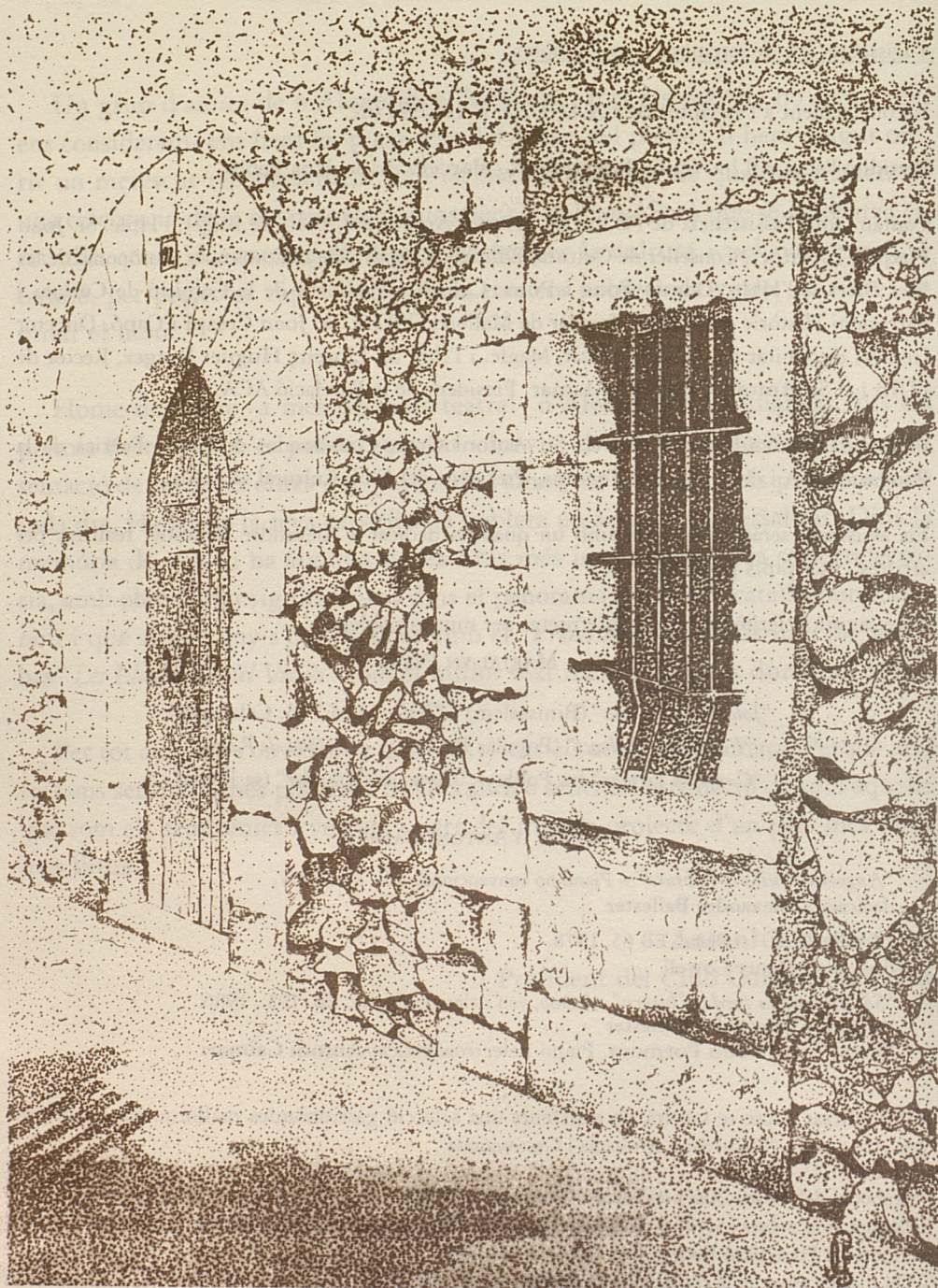
"Tendències 10" - Piano, EB 65, 1978.
dedicada a **Henry Cowell**

"Sóc amic de la tarda d'hivern" - Piano, veu i electroacústica, EB. 193 , 1986.
dedicada a **Alexandre Ballester**

Textos i veu: **Feliu Formosa**. Piano i electroacústica: **Antoni Caimari**

En finalitzar l'acte se servirà als assistents una selecció gastronòmica mallorquina, organitzat per Art : *arts* - "Naturalesa, Artesania i Gastronomia".

- Embotits del Mestre Xarcuter **Mateu Putxer** de sa Pobra
- Coques amb pebres i verdura del Mestre Pastisser **Francesc Moranta** de sa Pobra
- Vins de la Prestigiosa Bodega **Can Ribes** de Consell
- Oli d'oliva verge de la cooperativa **"San Bartomeu"** de Sóller
- Tomàtiques de **"Ramellet"**
- Entrada lliure -

Toni Fernandez

ALEXANDRE BALLESTER, GENI I FIGURA

Sempre que m'he de referir a n'Alexandre Ballester em trob en un situació no per repetida menys paradoxal: per una part no vull insultar la seva intel·ligència amb elogis tòpics que ja esta cansat de sentir i que, em consta, no li fan gens d'efecte. Però tampoc puc -ni vull- faltar deliberadament a la veritat, ometent aquells trets diferenciadors que han convertit n'Alexandre en un personatge autènticament singular, posseïdor d'un prestigi inalterable al pas del temps, un prestigi a vegades massa feixuc, que ell duu damunt més aviat com una creu que com una recompensa.

Pero n'Alexandre és, abans que qualsevol altra cosa, un humanista, un esperit inquiet presoner de la seva intel·ligència crítica, que l'impedeix trobar-se del tot bé allà on no pot canviar els mobles de lloc. Es la seva inquietud la de qui se sap condemnat al perpetu pelegrinatge intel·lectual, la fuita constant cap a fites inassolibles, el camí pel camí, sense saber mai-encara que sospitant-ho- si a l'altra vorera de la mar hi haurà, a la fi, respostes per a tot.

És un autèntic privilegi poder presumir de tenir com amic n'Alexandre Ballester. I ho és baldament sovint només es pugui entendre a mitges la seva complexa personalitat i les seves motivacions interiors, que a vegades just just podem albirar els que compartim amb ell fragments de l'existència quotidiana. És la seva una actitud davant la vida que trascendeix l'anècdota d'un simple espectador de la realitat, per entrar dins la categoria reservada a aquelles poques persones amb capacitat de crear mons nous, allà on els altres ens hem de resignar a no arribar-hi mai.

Personalment treballar colze amb colze amb n'Alexandre m'ha ensenyat a esperar qualsevol cosa d'ell excepte aquella més previsible i, pel mateix, la més avorrida. Amb ell tots ens hem hagut d'acostumar per força a retrucar tota forma d'ortodoxia i a cercar les pessigolles a la rutina diària, que ens amenaça sempre amb la seva perillosa invitació a una passivitat vital a la llarga, sempre suïcida. I probablement -però no exclusivament- per això, n'Alexandre Ballester és una de les poques persones de les quals es pot afirmar, sense por de caure dins un excés afalagador sempre irritable, que si no existisin les hauríem d'inventar.

Jaume Font i Barceló
Batle de sa Pobra

Alexandre...
Se' que els anys van
llora la sincera amicitat
una abraçada...
Pau Pericàs 96-

Hi ha persones que sense proposar-s'ho en el transcurs de la seva vida van deixant empremta en la feina de cada dia, i entre elles no podem oblidar el nostre amic Alexandre Ballester.

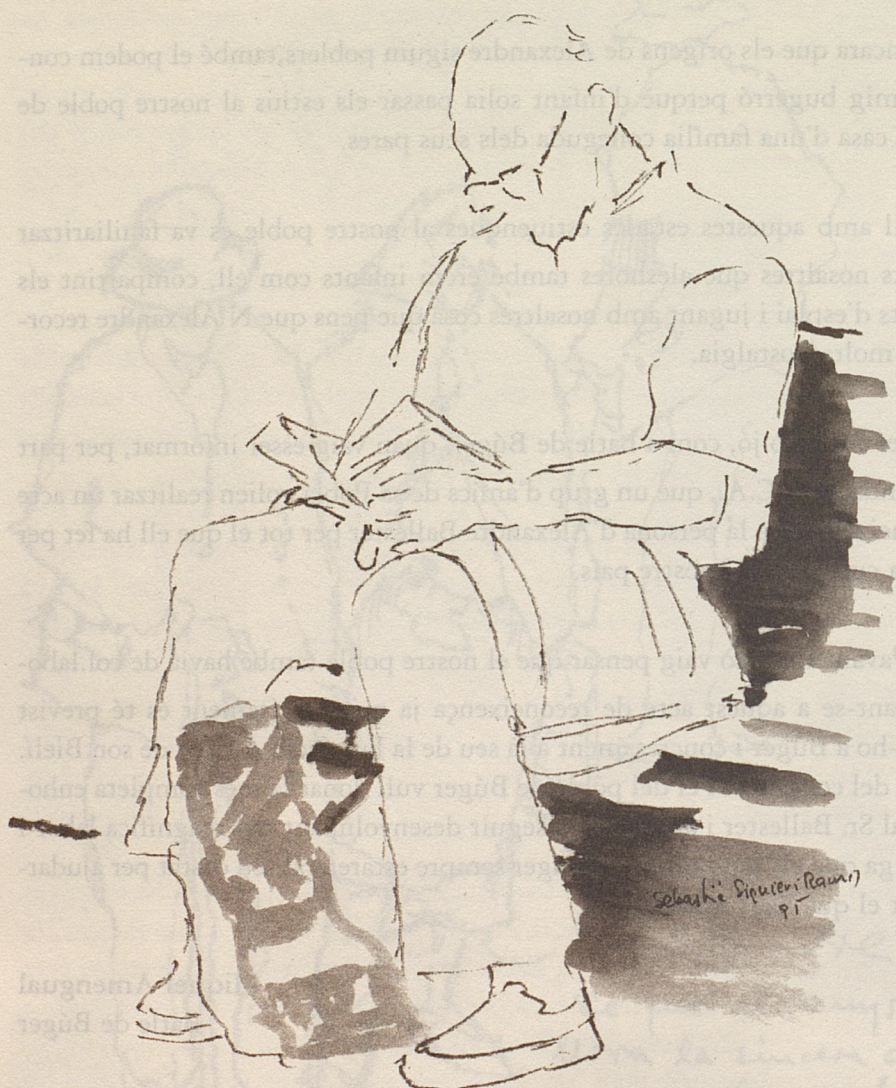
Encara que els orígens de Alexandre siguin poblers, també el podem considerar mig bugerró perquè d'infant solia passar els estius al nostre poble de Búger a casa d'una família coneguda dels seus pares.

Ell amb aquestes estades estiuenques al nostre poble es va familiaritzar amb tots nosaltres que aleshores també érem infants com ell, compartint els moments d'esplai i jugant amb nosaltres cosa que pens que N'Alexandre recorda amb molta nostalgia.

Per tot això jo, com a batle de Búger, quan vaig ésser informat, per part de la Fundació A.C.A., que un grup d'amics de sa Pobla volien realitzar un acte de reconeixement a la persona d'Alexandre Ballester per tot el que ell ha fet per la nostra cultura i pel nostre país.

Davant tot això vaig pensar que el nostre poble també havia de col·laborar sumant-se a aquest acte de reconeixença ja que precisament es té previst celebrar-ho a Búger i concretament a la seu de la Fundació A.C.A. de son Bielí. En nom del consistori i el del poble de Búger vull donar la més completa enhorabona al Sr. Ballester i animar-lo a seguir desenvolupant tan magnífica labor i que sàpiga que els seus amics de Búger sempre estarem al seu costat per ajudar-lo en tot el que hagi manester.

Miquel Amengual
Batle de Búger

Nil ego contulerim iu cuncto sauis amico

Intentar retre un homenatge en aquestes línies a un escriptor com Alexandre Ballester pot resultar d'allò més difícil, no pels mèrits del qui rep aquest homenatge, que són molts i nombrosos, sinó per la dificultat d'enumeració que resulta de llegir una obra tan completa i diversificada. Tots sabem que és quelcom més que un homenatge a un escriptor que ha estat guardonat en nombroses ocasions, és l'homenatge a un home que ha fet de la seva feina una eina d'estimació al seu poble, sa Pobla, en particular, i a Mallorca en general, i als valors ètics que els habitants d'aquestes illes dignifiquen.

No vull referir-me amb aquestes paraules als valors literaris de l'escriptor, ja que els diversos jurats que l'han guardonat han fet palesa la seva vàlua, i ho han deixat prou clar al llarg del temps demostrant que no era una flor d'estiu, la seva obra sinó que tenia vocació de permanència i durada.

Un dels vessants que vull tractar és la d'articulista, labor que desenvolupa Alexandre en un dels diaris de ciutat i a través dels seus personatges, en especial, de dona Marina Serra de Montava, ens fa viure i reviu etapes d'un passat que connecta amb els estils literaris de Lampedusa i del nostre Llorenç Villalonga. Per tot això, puc dir sense cap tipus de dubte que el fan un escriptor que traspasa les fronteres de la nostra Comunitat convertint-lo en un escriptor universal, no és un simple contador d'històries; la seva ploma crítica ens fa veure en els que temporalment estam al front d'aquesta Comunitat Autònoma que no podem anar mai cap endavant sense conèixer el nostre passat i aprofitar les coses bones que tenen les nostres tradicions, la nostra història i preservar la nostra llengua com a part indispensable de les nostres arrels.

Gràcies per tot això, Alexandre, gràcies pel teu guiatge dins el millor estil, l'estil de la paraula.

Joan Flaquer Riutort
Conseller d'Educació, Cultura i Esports.

"Por tus excelentes años de oficio que llevas en beneficio tuyo y de nuestro pueblo".

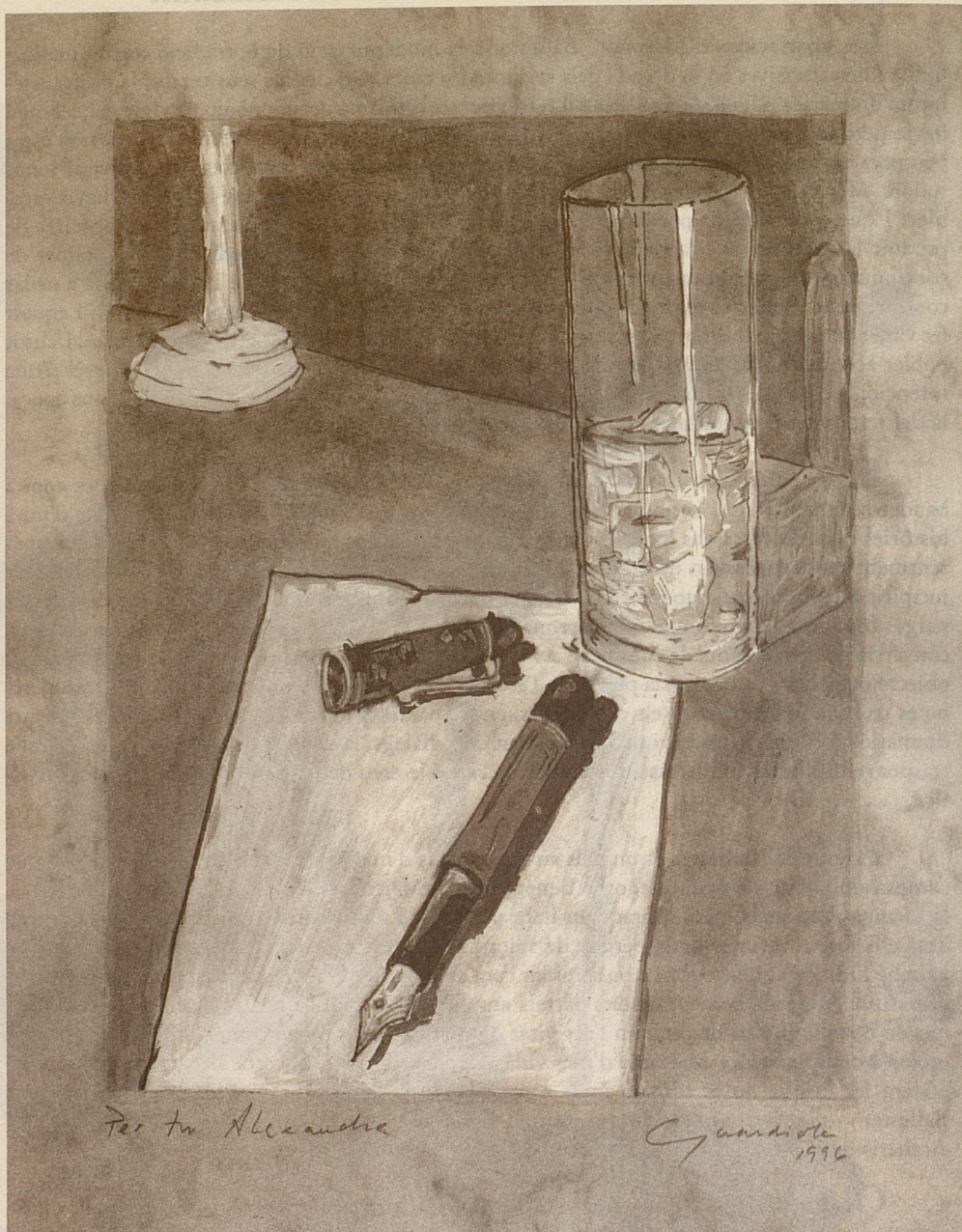
Jaume Serra

Les aportacions d'Alexandre Ballester a la modernització de la tradició teatral mallorquina foren decisives en la dècada dels seixanta i setanta. Gràcies als seus textos, la nostra literatura dramàtica pogué sortir del carril estret del costumisme decimonònic, la vigència del qual havia perdurat al llarg del nostre segle en una posició d'hegemonia. Abans d'ell, havien estat ben pocs els autors teatrals illencs que s'havien plantejat la seva tasca com una activitat innovadora. Més aviat es tractava de fer ús i abús dels tòpics i estereotips que la tradició havia establert i que, precisament per la seva condició de familiars, ja tenien garantida la capacitat de produir la complicitat i la rialla fàcil del públic. Tan sols Joan Torrandell —amb drames de contingut ideològic fortament crític— i algunes obres de Pere Capellà s'havien atrevit a nedar contracorrent. Ballester entroncà el teatre mallorquí amb la contemporaneïtat teatral. I aquest fet va ser compaginable amb l'escriptura d'unes obres que tenien un segell ben personal. L'autor pobler aconseguí una síntesi ben eficaç de materials teatrals diversos i els posà al servei d'una intenció: la d'influir en un sentit ben determinat sobre la situació política i mental d'una època, la del franquisme crepuscular.

En ser editades o estrenades, les obres d'Alexandre Ballester foren percebudes com a banderes de llibertat. I certament aquest era el clam que s'endevinava en el rerafons d'unes històries que a la força ens havien d'arribar a través de claus farsesques i de paràboles que aparentment no necessitaven de segones lectures. Aquest era l'únic camí que permetia poder fer jutipiris a la dictadura imperant. Tanmateix tots sabíem interpretar el simbolisme dels personatges i la intenció profunda de cadascuna de les escenes. La càrrega ideològica de les obres les convertia en instruments de conscienciació cívica. Molts dels grans temes que aquells anys eren objecte de debat i controvèrsia pujaren a l'escenari de la mà de l'autor pobler. La llibertat, però, no es trobava únicament en els continguts, en les paraules. La concepció escènica, l'estructura dramàtica, l'enginy sarcàstic i malintencionat dels diàlegs, la novetat de les situacions..., també traspuaven llibertat. Llibertat i creativitat, la cara i la creu de la moneda de la renovació artística.

Alexandre Ballester és un dels autors cabdals d'una generació —la dels seixanta— que compta amb noms de gran categoria (Benet i Jornet, Melendres, Teixidor, els germans Sirera...), la fortuna dels quals, però, durant un llarg període de temps va ser injustament ben adversa. Tots ells foren víctimes de la pèrdua de valoració del teatre de text entre la mort de Franco i gairebé l'inici d'aquesta dècada va semblar com si el teatre no tengués quasi res a veure amb la literatura. Afortunadament aquests darrers anys el text teatral ha recuperat el lloc preeminent que en bona lògica ha de tenir en l'activitat dramàtica. Si tenim en compte aquest fet i la progressiva consolidació a Mallorca d'una vida teatral pròpia d'una certa altura, la previsió que podem fer és que no es torbarà molt a iniciar-se una fase en la qual les obres d'Alexandre Ballester —tant les publicades com les que escriurà els propers anys— pujaran altra volta als escenaris de manera habitual, i ben segur que sempre amb èxit.

Que l'acte d'homenatge i de reconeixement a Alexandre Ballester que heu tingut l'encert d'organitzar assenyali l'inici d'un temps de glòria teatral per al nostre estimat escriptor. Les obres hi són i hi continuaran essent. Ara tan sols falta que la nostra cultura sigui suficientment espavilada com per adornar-se que deixar d'aprofitar la creativitat de Ballester és un luxe que no es pot permetre ja que és una decisió que l'empobreix.

La primera vegada que vaig parlar amb Alexandre Ballester fou l'any 1970. Ja ha plogut!

Era al saló d'actes de l'Escola d'Ingeniers de Barcelona amb motiu de la representació d'una de les seves obres de teatre, "Dins un gruix de vellut".

L'any següent coincidírem també a la representació de la seva obra "Maria o la Penedida Gramatical", a l'acte de l'entrega del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes que en aquella ocasió, es va concedir a D. Francesc de Borja Moll.

Ja abans, a sa Pobla, però sobretot a partir d'aquells esdeveniments, he anat seguint amb goig la seva brillant tasca literària.

Però, quan realment he conegut al vertader Alexandre Ballester ha estat a partir de 1991, en què des del meu càrrec de Regidor de Cultura de sa Pobla, i ell, des del lloc de Cronista Oficial de la Vila (és un dir, ja que Alexandre és molt i molt més que això) he tingut l'honor i el plaer de tenir contacte diari amb un geni, un humanista d'una saviesa i coneixements quasi infinits. Tant sap de cinema com de botànica, igual de pintura que de teatre, de novel·la com d'història... d'aquella que surt als llibres i de tot allò que no hi està escrit.

Dir-vos, tant sols, que Alexandre Ballester és un personatge que a sa Pobla, a Mallorca, en el món cultural, deixarà la seva empremta; per la seva extraordinària capacitat humana i per la seva gran vàlua professional.

Tenim la sort i l'alegria de tenir-lo amb nosaltres

Per molts anys

Joan Crespí i Capó
Regidor de Cultura del Magnífic Ajuntament de sa Pobla

A um home que fa feina per Sa Pobla

Andreu Company 96

Conec Alexandre Ballester de referències. Però aquestes, provinents d'informadors rigorosos, crec que són tan ajustades com reals. Alexandre Ballester és el que podríem considerar com un il·lustrat setcentista. Tal vegada aquest epítet no li agradi, però des de l'interior d'una institució acadèmica, com és la Universitat, li puc ben assegurar que es tracta d'un elogi. Bon coneixedor de les arts plàstiques, crític i divulgador, ha fet nombroses contribucions a catàlegs d'exposicions. M'informen que, fins i tot, ell mateix és un acceptable aquarellista. Escriptor reconegut, gaudeix dels premis literaris més significatius que s'atorguen a l'àmbit dels Països Catalans. Columnista incisiu, manté actualment una col·laboració setmanal (*Doble Caire*) on, mitjançant la relació amb una vella senyora de l'aristocràcia mallorquina, repassa algunes de les claus de la societat illenca dels darrers setanta anys.

Però tal vegada sigui la seva tasca com a organitzador cultural lligat a sa Pobla la més profitosa, de cara a l'educació de més d'una generació: des de representacions de teatre on hi participava tot el poble, fins a la televisió dels nostres dies, Ballester és un voraç consumidor de totes aquelles eines que apropen el creador amb un públic divers. Estam davant, doncs, d'un erudit d'ampla cultura, una espècie en vies d'extinció per mor de l'especialització professional, tan glosada en els temps que corren. Un il·lustrat, com deia al començament. I un home que, amb les seves tasques quotidianes, contribueix a cimentar la nostra cultura més enllà, com és evident, dels marges fixats pels campus universitaris.

Llorenç Huguet i Rotger
Rector de la U.I.B.

"M'agradaria enterrar un objecte preciós a cada lloc on he estat feliç i quina sigui vell, lleig i trist, podria tornar-bi per desenterrar-lo i recordar."

Evelyn Waugh (Return a Brideshead)

SEGON ACTE

Com una obra teatral, la vida consta d'etapes ben definides. Els cinquantes i seixantes, quan la vida a Espanya estava en mans dels partidaris de "muera la inteligencia", en aquells trists i pobres anys, una de les coses més perseguides, amb total injustícia, era la nostra estimada llengua.

(Se sent Green-sleeves, antiga cançó anglesa)

JO.- Per fugir d'aquest fàstic, a Sa Pobla, a un raconet del carrer Progrés, hi vaig trobar un OASI on poguérem començar amb el poc que estava permès: Ortega i Unamuno, per passar, ja pel nostre compte, als existencialistes; sentírem el maig del 68, seguírem amb el "boom" hispanoamericà, i la generació perduda; ensumàrem el xippisme amb Kerouac, fins a arribar al teatre de l'absurd, *i el perill de mort de la literatura, com la resta de l'art, per un excés d'esperit.*

Mos sentíem "Dionisiacs" en contra dels "apol·linians" neonazis que mos governaven.

La companya de molts de lletraferits (molts dels poetes insulars de la postguerra passaren per allà), artistes de tota mena, cantautors, record en Guillem d'Efak, guitarra en mà, cantant "Old man river" -amb l'original d'en Jerome Kern- davall d'una finestra que li vaig assenyalar. També record en Rafel Socies, tan seriós ell, pujat dalt d'un ametller, cantant poesies a la Lluna. I, per altra banda, també record barrabassades com un "happening" multitudinari, amb gent tancada dins el bany, que no tengueren més sortida que tirar-se de la terrassa a baix. Tot això sofert amb una paciència infinita per na Catalineta Vinguda, aquell àngel que Déu posà junt a n'Alex perquè, per molt que volàs pels núvols de la imaginació, pogués aterrar amb els dos peus sense ensopegar.

Cada any, això sí, mos posàvem la corbata un dia, era per anar a un hotel de Ciutat on donaven, indiscutiblement, el premi de teatre en català dels "Ciutat de Palma" al nostre amic.

Record que jo estava molt trist, com molts d'adolescents tardans, i per combatre aquella tristor, fèiem libacions al deu Bacus -crec que per aquells temps provàrem quasi totes les fórmules del llibret d'en Jaume Boronat- A aquella ciclotímia meva es refereixen els darrers versos d'un poema que n'Alex em dedicà a mí el 1961, Diuen així: "Draps en el cel clar / i draps en el cel fosc / taula immensa d'escacs / així ets Guillem / blau o negre / alegria i tristor". *Era lo d'en Verlaine: "C'est bien la pire peine / de ne savoir le pourquoi, / sans amour et sans haine, / mon coeur a tant de peine".*

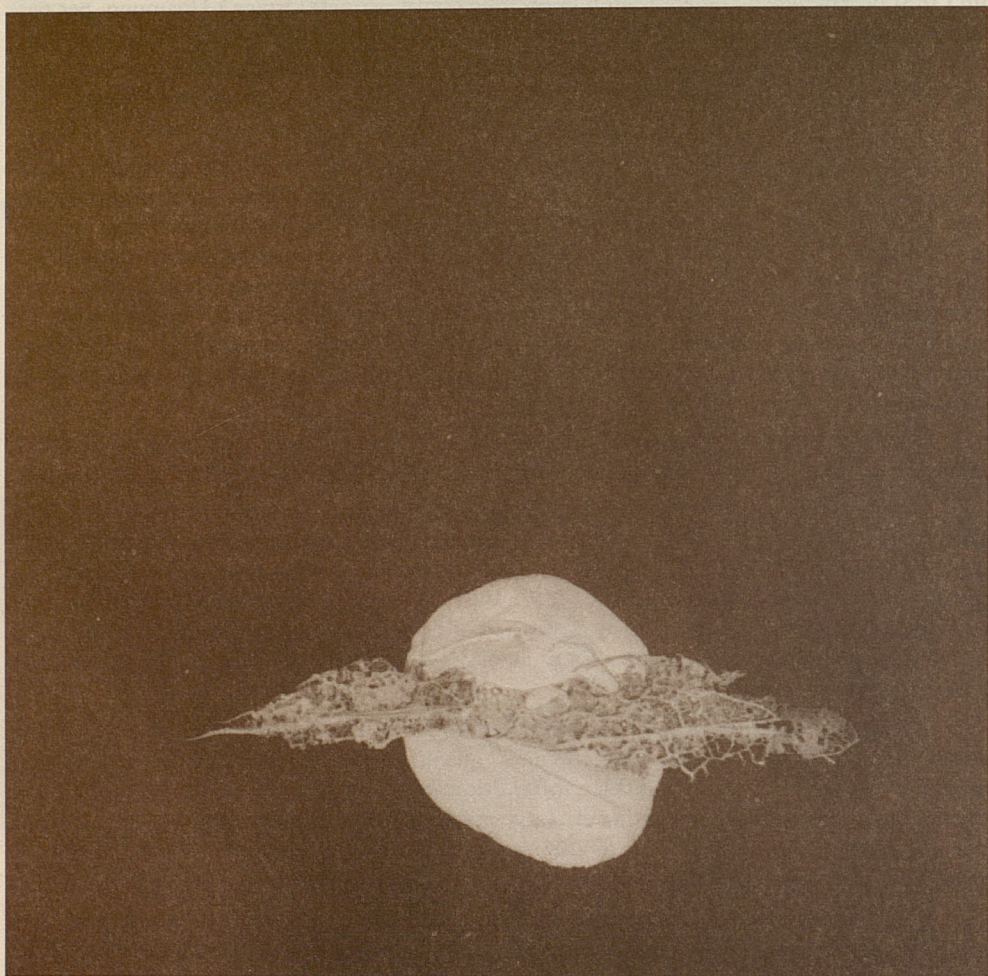
Com a violí d'Ingres, a més de pintar, n'Alex feia unes fotos que, malgrat estar fetes en condicions difícilíssimes, sortien perfectes; fotos que no eren per guardar dins cap calaix, ni per posar a cap àlbum; sols eren per revelar, mirar i tirar; com la nostra vida de cigales de falla que duiem. Mos contentàvem assaborint els successius segons del present que és, a la fi, l'única manera de viure de veritat la vida; lo altre és solament vegetar; *i ho feiem com Mr. Jourdain, el burgès gentilhome d'en Molière, que parlava en prosa sense adonar-se'n.*

En realitat mos passàvem la vida llegint, que és la manera més deliciosa de perdre el temps. Preferíem somniar i, de tant en tant, que qualche amic més assentat al món, mos dugués unes quantes llagostes per fer un bon tiberi. El nostre pecat fou la peresa, que és un pecat sí, però un pecat que mos salva de tots els altres.

El 1971 el Lunar Roving Vehicle es va passejar pel nostre satèl·lit: amb aquell soroll ja no es podia viure a la Lluna; era hora de posar els peus ben plans damunt la Terra d'una vega-da. *Vaig fer mutis.* Em vaig casar. Però això és un altre acte.

TELÓ

Guillem Torres
Port de Pollença, Estiu del 96

Julián Manzanares

ESCOLI DE LA VIDA I OBRA D'ALEXANDRE BALLESTER

Nobles persones d'aquesta terra
t'honoren, amic, com a escriptor,
car fas l'amor i no la guerra
com bon pobler i gran senyor.

Damunt la Plaça aquella nit
acaronaves un plataner
-no te'n recordes? davant can Quic'-
i exclamares:

"Visca Sa Pobla d'en Ballester"

Un altre dia tu me digueres
de conyac tèrbol, roja la cara:

Avui he vist néixer mon pare!"

En Guillem Torres t'havia engrescat
a estar amb la dona durant el part:
viure l'angoixa de l'infant nat
creies que era útil per al teu art.

Quin temps aquell quan les padrines
cobrien amb la toca els cabells blancs
i sense acotar-se com les fadrines
pixaven al carrer igual que els cans!

Quin canvi ha fet Sa Pobla,
volgut Alexandre!
Jo en faria una cobla
pero me fa mandra.

Ho contes al jovent
i no s'ho creu.
La fe avui de la gent?
Allò que veu!

Fèiem el Vialfàs
i la Quaresma,
amavem al salpàs;
vivíem d'esma.

D'aquells hiverns recordo
l'espínagada
i a l'estiu menjàvem
coca pujada.

Vaig agafar el costum
no gens senyor
de berenar els matins
d'un bon trempó

Pel Corpus desfilàvem
en processó
i al maig la fila era
d'exportació

Estic allargant massa
i trenc el compromís
Mes que volem que faça
si sóc enyoradís!

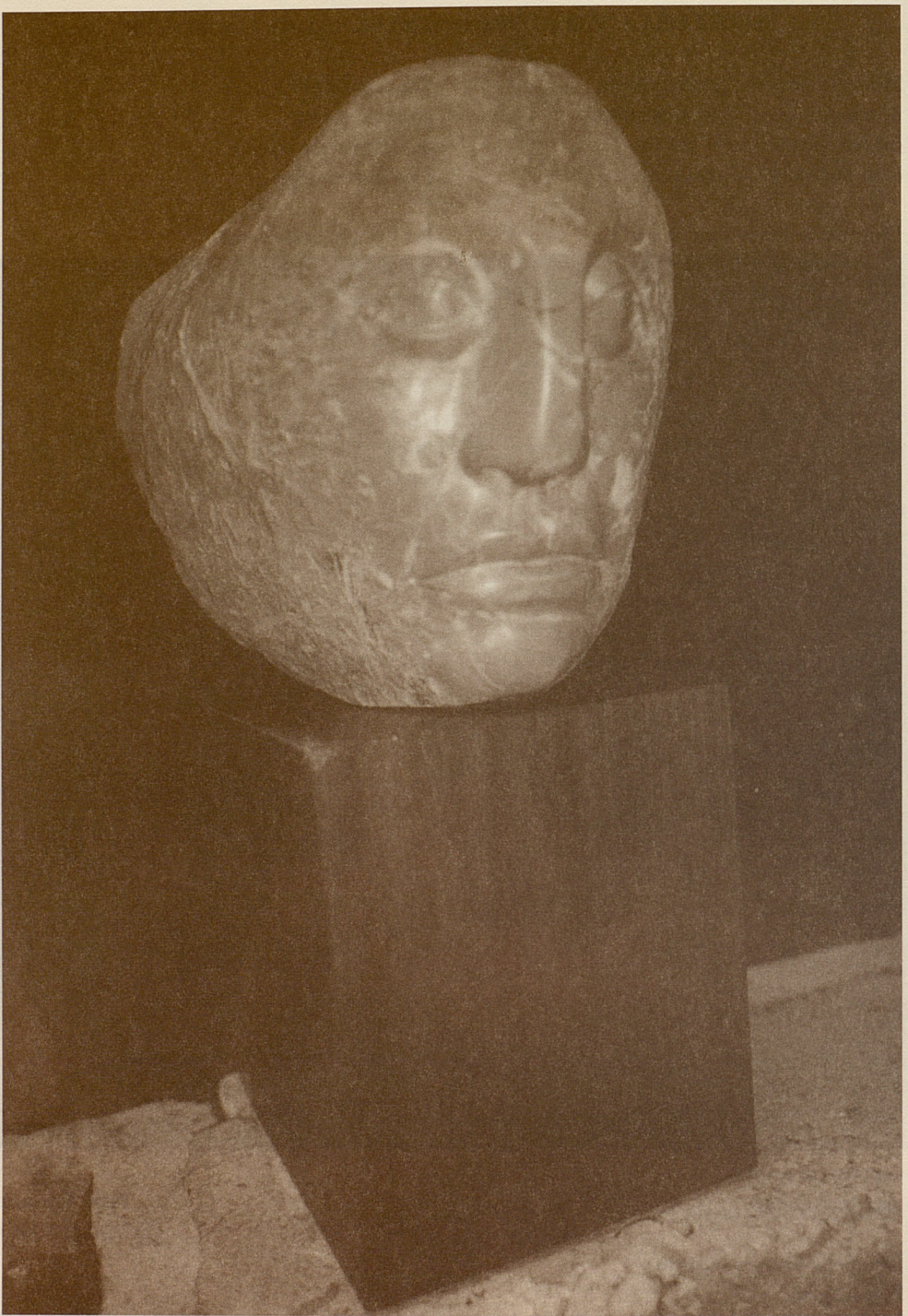
Només vull dir una cosa
que és menester.
Amb una obra frutosa
i exuberant,
qui ha canviat Sa Pobla?
En Ballester!

Nascut a Catalunya,
essent infant
vingué cap a Mallorca
i es féu pobler.

És un home feiner
i molt brillant
Premis? En té un femer.
Facem-lo sant!

(Si la glosa trobau bona,
llegiu-la damunt la trona.
Si la trobau així, així,
no n'hi ha més al magí!)

Pere Bonnin
(Setembre 1996)

Rafel Caldés

RECONeixEMENT A ALEXANDRE BALLESTER

Pierrot; amb les mans mulla la llum a la fosca, encén els llums d'oli i s'ilumina l'espai "Foc Colgat".

Arlequí; es desnua i amb la seva roba tanca el fons. Rectangle màgic de quadrats i rombes, encís engalanat "Dins un gruix de vellut".

Colombina; de puntetes pel silenci dels mots, dansa a la memòria, perquè ploguin records. Cortina que amaga, adormida vida, el matí de l'escena. Puja el teló "Tragèdia del tres i no res".

Bruns de lladrucs encestrals mosseguen la cadena genètica, l'home es desencorva i contempla l'univers, simetria d'infinits "L'ombra del fil".

El llarg del camí amb pensaments que ha anat trobant i el temps ha fosilitzat, com manobra en fa la clastra de l'ésser, l'escenari és perfecte "Cap cap pla cap al cap del replà"

De l'armari de les visions ple de mudes d'ofidis que repton pels llindars de la penombra i de les nuses de nebuloses embriagades d'infinít, Colombina teixeix els nostres vestits i ens els duen als camerins de la nostra ment "Un baul groc per a Nofre Taylor".

Els sons es transformen en vocals, consonants i en paraules, llenguatge de silencis que com a fotogrames que passen per la llum de les nostres fosques es projecten per la consciència del temps. Les paraules es deslliuren de nosaltres agafen vida i es desprenen de l'hàlit del creador. Amb l'argila i la calç es dona el cos. Ai !!! Els personatges. Tot és a punt, la harmonia és perfecta. Sortilegi, neix el teatre. Cordó umbilical cap al buid de l'existència. Imitació a Déu "Fins al darrer mot".

De dintre el caire oposat del pensament, farcit de claredats que amaren el somni del dubte, de flors de carxofera que engalanen el solstici de la vida, que com a pecats d'àngel desconcerten el nostre gest immòbil. Tu, l'autor, véns cap a nosaltres recollint els teus perfums d'humitat i murta.

Tu, Alexandre Ballester, "Siau benvingut".

Antoni Gost

Per el bon amic Alexandre Ballster:
 Que passen tots manifestacio artística amb la pellera
 i la formidat de les lletres i de l'art, capant la infinitat amb el
 sentit de l'amor per aquest món i tot el poble.
 De tot cor.
 A. Llopart Orogina

Antoni Llopart

Cronista és avui en dia el nom d'un ofici un tant desprestigiât. Per a certes mentalitats embriagades pels grans projectes materials les grans xifres macroeconòmiques i els grans agregats estatals i continentals, la crònica, l'exercici de la descripció mesurada del que passa a prop nostre, del que pensa la gent que coneixem, no té la més mínima importància.

És cert que, quasi sempre el cronista és un lacai del poder: ja ho eren els escribes que lloaven les glories dels faraons; ho era Sal.lusti quan calumniava Catilina; ho foren els monjos autors d'incunables i també els redactors de l'enciclopèdia soviètica. Però si avui podem esbrinar una possibilitat raonable de conèixer el que realment va passar en la història, de representar-nos la veritat dels fets pretèrits que conformen el nostre present, ho devem a la feina perillosa de certs agosarats cronistes que s'atreverien a deixar testimoni escrit d'allò que veien amb els seus propis ulls, malgrat apreciacions subjectives, malgrat errors, malgrat filies i fòbies pròpies.

El nostre temps, pròdig en limitacions de la llibertat, contempla, com justament assenyalava George Orwell, la més perillosa de totes les limitacions: aquelles que s'autoimposen artistes, literats i pensadors per mor de complaure als qui els mantenen. Orwell pronosticava una llarga etapa de totalitarisme on les arts gairebé desapareixerien i només quedaria lloc per a la crònica servil o la poesia èpica. El gran autor anglès no contemplava la possibilitat de fer crònica crítica farcida de poesia, com la que ha practicat admirablement Alexandre Ballester.

Un poeta i alhora un cronista? Si, sense cap dubte. Durant anys terribles de misèria intel.lectual i moral Alexandre Ballester treballà en admirables cròniques de la Mallorca en transformació accelerada on, les referències a la nostra identitat com a poble no s'han de buscar en les claus de la metodologia de l'historiador sinó en l'impuls vital i subjectiu, però no per això menys vàlid, del poeta. Però no caiguem en l'error de considerar Ballester un artista de caire localista o preocupat exclusivament per allò que abasta la mirada sempre limitada d'un home; no, la dialèctica entre Albopàs i sa Pobla és de caire universalista i entenedora per a qualsevol mortal a qualsevol indret de la societat nomotètica en què vivim. La relació que s'estableix entre *Siau Benvinguts o Foc Colgat* i les desventures de *Nofre Taylor* és subtil, pero sòlidament arre-lada per un mateix esperit crític. El paral.lelisme entre el *Cafè Vienès* -que podríem situar realment a molts indrets d 'Europa- i el casal de *Donya Marina* -que només és possible a Mallorca- és molt més profund que l'existent entre dos edificis al llindar de la ruïna; en ells habiten persones que potser restin resignades o potser es rebel.lin, pero tant a les unes com les altres el poeta els fa parlar perque les seves veus, els seus pensaments no quedin enterrats per sempre més en l'oblit cibernètic.

Alexandre Ballester ha escollit el llenguatge de la literatura com a forma de la crònica; crònica d'ahir mateix que dema potser oblidaríem sinó hagués estat registrada amb l'art d'un poeta.

Gracies Alexandre.

Ramon Molina
Setembre 1.996

Dedicada a l'amic Alexandre Ballester

Toni Caimari Caldés

A l'hora de parlar d'Alexandre Ballester no puc evitar el viatge íntim, entran-
vable, a les fondàries de la memòria personal. Gràcies a ell alguns m'anomenen escrip-
tor -a mi m'agrada més l'expressió "embrutador de papers"- i només per a ell trenco la
meva promesa de resistència passiva enfront de qualsevol projecte nascut i lletat a
l'empar d'allò que alguns anomenen "cercles culturals" del meu poble.

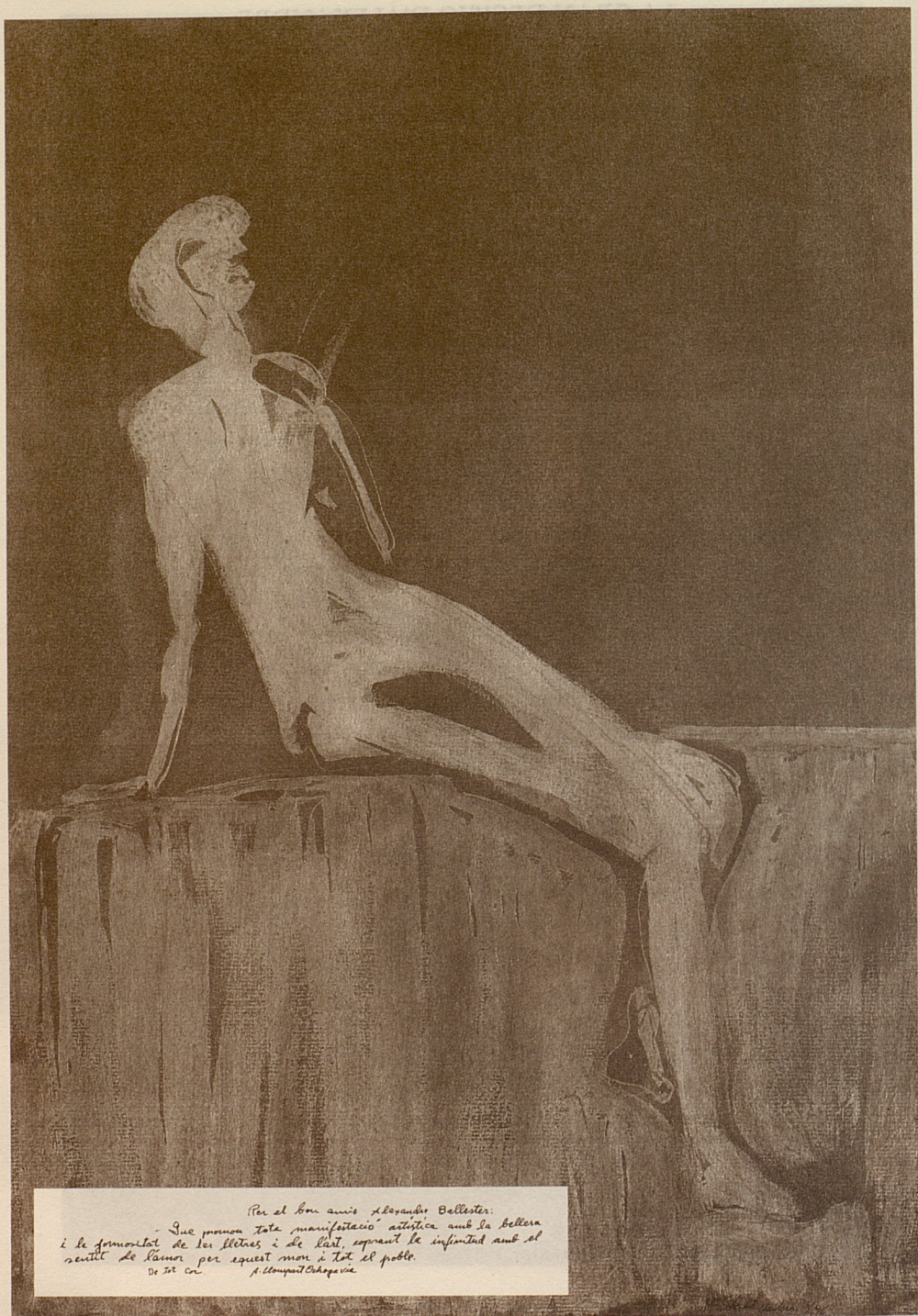
No m'agraden els homenatges, perquè sovint s'organitzen fora de temps, quan
l'homenatjat ja ha tastat de sobres l'amargura de l'oblit d'aquells que més obligats
estaven a enaltir-lo. Tampoc no sé massa què hi ha o que no hi ha rere la iniciativa d'un
grup de poblers d'honorar Alexandre. Només sé que si hi ha un home dins sa Pobla
que mereix altar fumats i Missa de tres, aquest és ell per damunt qualsevol altra consi-
deració. Gràcies a ell el nom de sa Pobla va poblar les hemerotèques en un temps en
què - per què no escriure-ho?- Mallorca no ens coneixia per cosa bona. Alexandre va
mostrar a tota l'illa, a Catalunya i allà on fos, els rostres il·lustrats i culte d'un poble,
una terra i una gent. Des de la seva tasca de corresponsal d'aquell entran-
vable "Balears" que, malgrat tot, era una lliçó diària de bon periodisme, fins a la darrera de
les seves obres teatrals, Alexandre Ballester ha escampat un missatge enaltidor i a l'ho-
ra crític del que podríem anomenar "fet pobler". Amb el punt exacte de compromís
que pertoca a un veritable intel·lectual, però sense emprar mai la destralt, Alexandre ha
recreat un món que no li agradava, que no ens agradava, però que, volent o sense voler,
ambdós portàvem gravat al cor amb burí de foc.

Alguns diuen que Alexandre Ballester va perdre un dia el tren de la immorta-
litat. Fou quan va decidir romandre aquí, a sa Pobla, entre misèries i hipocresies, con-
templant la consagració d'un sistema de vida i d'economia que potser ell rebutjava,
assistint com a cronista sense plat a un tiberi en què mai no fou convidat. Potser aquell
dia, quan Alexandre havia de donar el gran salt que li havia de permetre veure passar
la processó des d'un balcó endomassat, l'escriptor pobler per excel·lència, va prendre la
gran decisió de la seva vida. No ho sabrem mai, ni tenim per què saber-ho, però jo sé
ben cert que aquell fou un gran dia, perquè des de llavors m'ha permès confegir l'es-
timació a l'admiració.

Per això des de llavors ens hem entès fins i tot sense emprar les nostres eines,
que són les paraules.

Jo, per n'Alexandre, allà on sia.

Miquel Segura

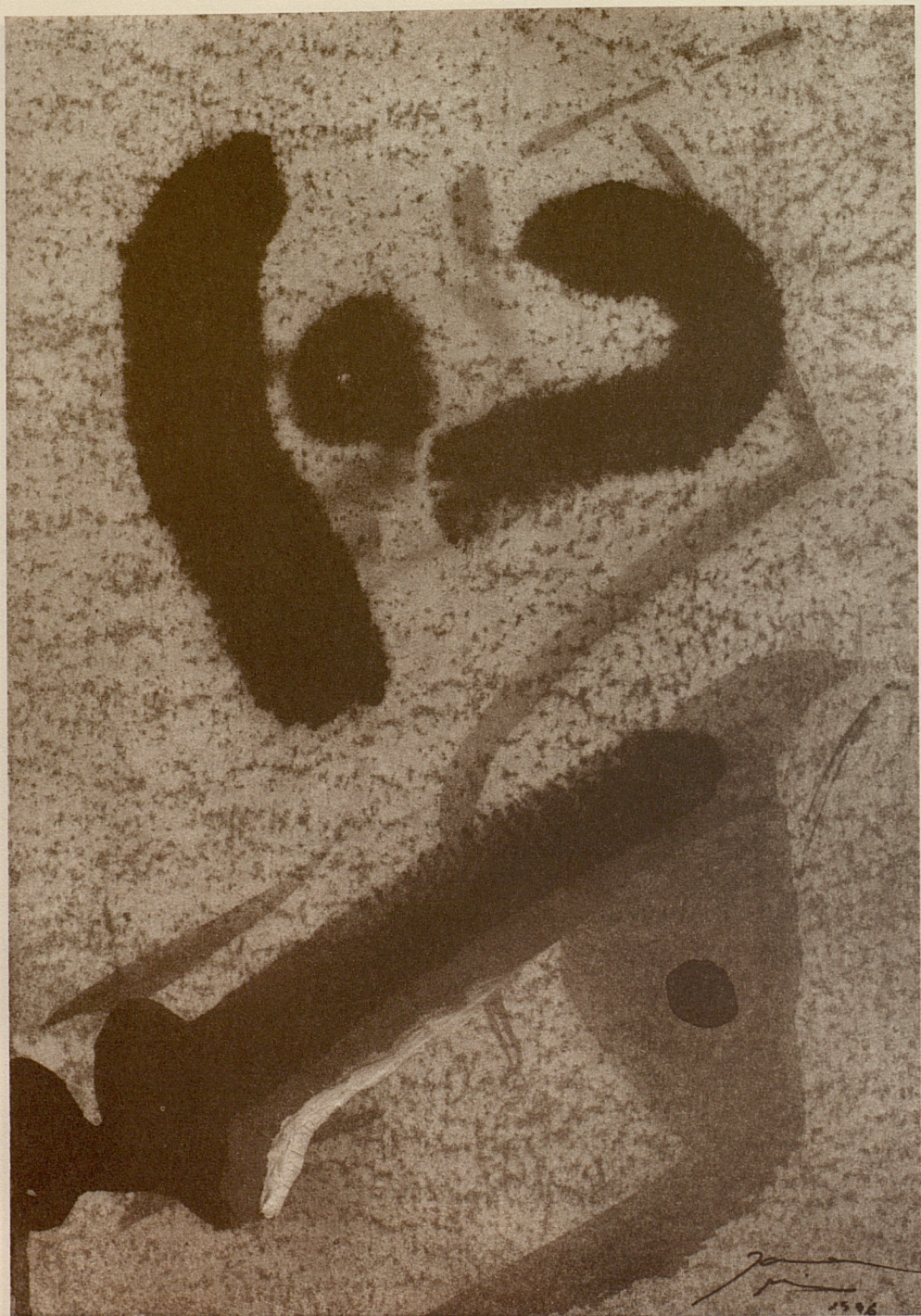
Per el bon amic Alexandre Bellés:
- Que promou tota manifestació artística amb la bellesa
i la primoritat de les lletres i de l'art, coprant la infinitat amb el
sentit de l'amor per aquest món i tot el poble.
De 52 en.
A l'Alouant Chagrin.

Durant anys, n'Alexandre Ballester i Sa Pobla s'han anat fonent fins al punt de constituir dues cares d'una mateixa realitat. N'Alexandre ha estat el nostre relacions públiques, el representant de la rauxa poblera, i a la seva manera també una determinada manera de treballar, d'anar fent, de dignificar la feina de les mans amb l'enlairament de l'esperit. Al seu entorn, sa Pobla ha estat un imànt que atreia escriptors i pintors, que congregava gent de totes les procedències entorn de la paraula culta, la gastronomia i els projectes creatius. D'Alexandre Ballester només n'hi ha un -es va trencar el motllo- i, per tant, totes aquestes experiències també s'han de considerar irrepetibles.

Malgrat el seu desitjat aspecte esburbat, àcrata, desordenat, n'Alexandre també a la seva manera és un exemple de constància. Ja sé que hi haurà qui digui que en tota la seva vida gairebé no n'ha feta de bona. Però repassau la seva biografia! Quedarem astorats de la quantitat de feina, útil, permanent, que ha anat deixant a darrere. Una feina, a més a més, que ens enriqueix i ens il·lumina, que transcendirà, que quedarà com a llavor i exemple per a les noves generacions, que donarà fe d'una societat viva i dinàmica com va ésser sa Pobla o els seus millors anys.

Aquest homenatge és, no cal dir-ho, enormement merescut. N'Alexandre, que de vegades sembla que viu en permanent estat d'homenatge, no és d'aquelles persones cohibides i reservades que necessita ditades de mel. Però el poble de sa Pobla sí que necessita fer present que sap apreciar la dedicació i la transcendència cultural de l'esforç d'un dels seus fills que, precisament perquè va triar un camí inusual entre nosaltres, mereix que de tant en tant posem de relleu que més enllà de les coses materials, els beneficis econòmics, sabem valorar el conreu de l'esperit.

Antoni Torrens Gost
Apotecari

a: Alexandre Ballester

Jaume Mir

ALEXANDRE BALLESTER,
escriptor arrelat al poble

Tenim el costum d'ignorar les coses bones que tenim més a prop i emmirallar-nos amb les externes; o bé valoram el que tenim quan ja és massa tard. En aquesta ocasió volem contribuir al reconeixement cap a un pobler d'adopció que en la seva obra ha projectat sa Pobra dins els poblers i també a l'exterior. Gràcies a això hem après a sentir-nos, amb orgull, poble i a ser reconeguts pels altres com a tal. Però no es tracta solament de sa Pobra estricta, sinó de tot el que significa: el seu entorn, el tarannà de la seva gent, el caràcter ferm i feiner, la senzillesa de la vida quotidiana..., la seva història i les seves tradicions; en definitiva, la cultura popular en general i en especial la poblera.

"Marjal en festa" veu la tasca de n'Alexandre des de dos caires entrellaçats que ell treballa constantment: la seva obra literària i la seva recerca dins les fonts escrites i orals que brollen del poble.

D'entre tot el seu planter literari ens hem centrat en dues obres prou representatives pel que fa a la projecció de la cultura popular: *Siau Benvingut i Assaig d'espectacle per a una nit d'estiu*.

A *Siau Benvingut* els personatges principals, Clau i August, viuen el pas del temps i els records de la seva vida a través de les tradicions: les matances, la Sibilla per Nadal, la ximbomba per Sant Antoni la gresca dels Darrers Dies i les tonades de feina a principis de l'estiu...

A *Assaig d'espectacle per a una nit d'estiu* va mostrar alguns fets impactants dins la història poblera (la república, l'any del grip...) i va fer una anàlisi de l'evolució social i econòmica. En aquesta obra no es limita a donar una visió de sa Pobra únicament com a nucli urbà; sinó que, a més, l'escenari on discorren les històries es complementa amb la proclamació de tots els noms de les nostres marjals.

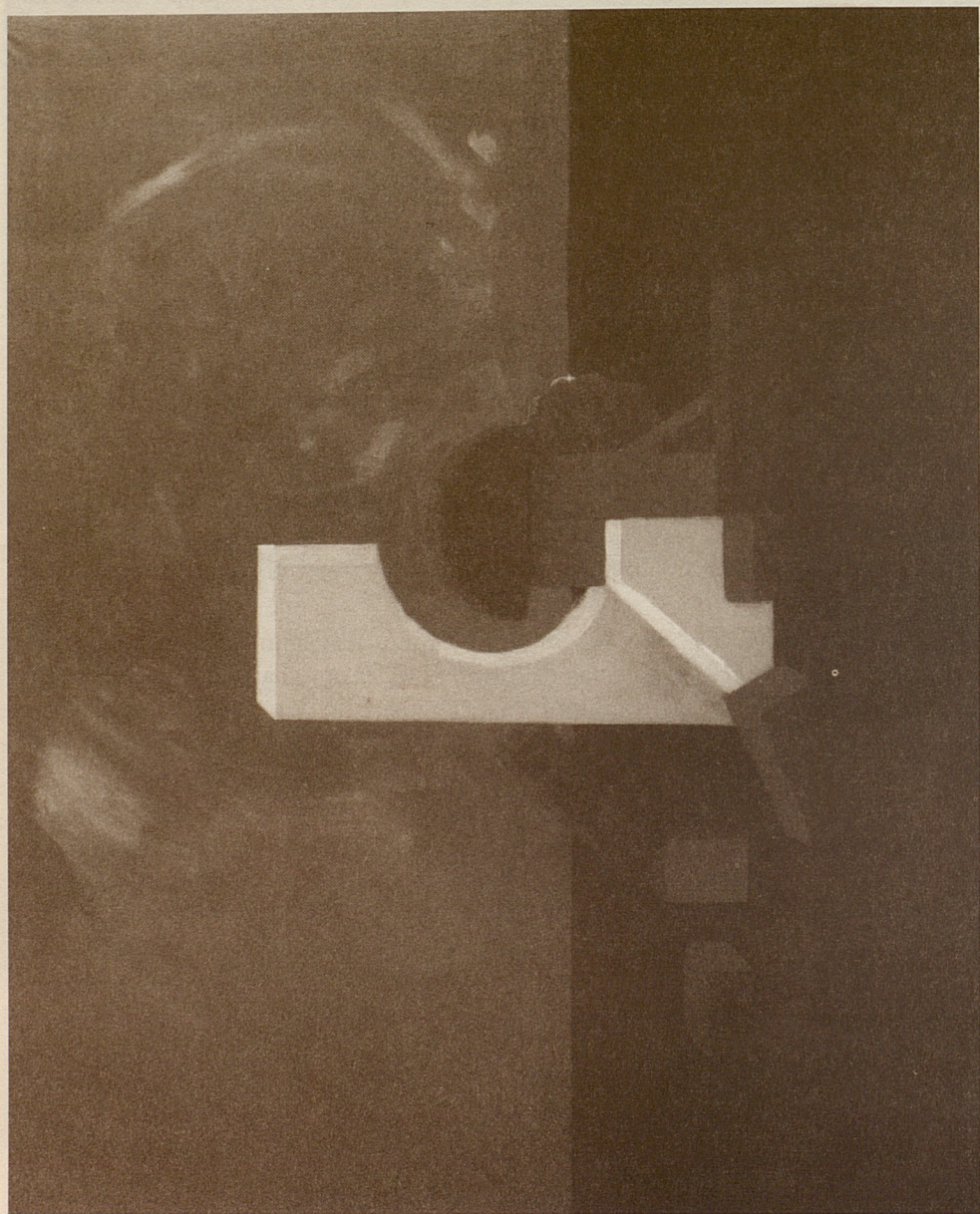
L'estreta relació de l'escriptor amb el seu poble i la gent treballadora es manifesta, també, a través de l'organització i promoció de la Mostra de Cançons de Treball del Camp, en la qual any darrere any el dia de la segona festa de Pasqua, a Crestatx podem gaudir de les tonades i cançons de feina, així com de ximbombades.

Com a cronista de la vila, i sobretot a partir de *Sa Marjal* (revista poblera que ell ens ha donat a conèixer), ens ha mostrat les llavors que els nostres avantpassats sembraren perquè nosaltres les poguéssim aplegar.

"Marjal", per a n'Alexandre, és un mot clau i emblemàtic. Mostra d'això, quan li demanaren l'ajuda per posar nom a un grup folklòric que s'estava formant a sa Pobra als anys cinquanta, ell va suggerir "Marjal en festa".

Avui, el col·lectiu que formam part de l'Associació de Cultura Popular "Marjal en festa", amb el fet de recollir- i emprar aquest mateix nom, ens sentim orgullosos de fer-te un petit homenatge permanent a tu, Alexandre, amic i company nostre.

Marjal en Festa

Antoni Hurtado

Alexandre Ballester és, en paraules de Feliu Formosa “Un home de teatre nat”. I, afegim nosaltres: un intel·lectual de provada militància en el camp de la lluita per la llibertat, un home de combat sense reserves. ¿Com si no, després d’haver guanyat tots els premis de teatre i haver publicat la majoria de les seves obres, podria continuar escrivint enmig de l’evident marginació que ha patit en els darrers vint-i-cinc anys.

N’Alexandre -a part de ser “un home de teatre nat”- ha estat un intel·lectual compromès amb la lluita antifeixista. Ara mateix ho podeu comprovar en l’entrevista que Sebastià Alzamora li fa a la revista *Lluc* núm. 787, quan diu, recordant l’època de la lluita per la llibertat: “La coincidència més important [entre en Benet, en Teixidor i el mateix Ballester], evidentment, era una situació socio-política dominada pel regim totalitari de Franco, i una consciència comuna de la necessitat de lluitar, mitjançant les nostres obres, contra aquesta situació i contra aquest règim. Per altra banda, compartíem una sèrie de lectures que ens empenyeren a unes formes de teatre més o manco renovadores, dins del panorama del català”.

Veït aquí dos trets essencials del nostre autor: la lluita per la llibertat i contra la dictadura franquista i la necessitat imperiosa d’anar fent feina envers una renovació de l’anquilosat panorama teatral mallorquí dominat per la buidor, la grolleria, i un dialectalisme barroer oposat, a vegades a la unitat de la llengua. Alexandre Ballester supera en molt les experiències teatrals literàries d’homes de bona voluntat que, com Guillem Colom o el mateix Llorenç Moyà proven de renovar aquest l’estantís món amb olor de floridura que és el “teatre rekional”. I serà ell -continuador de moltes de les troballes de Pere Capellà- qui donarà a la nostra escena la dignitat que amb tanta urgència necessitava.

El mateix Feliu Formosa, en el seu pròleg al recull *Joc de tres* (*Fins al darrer mot*, *Massa temps sense piano*, *Un baiül groc per a Nofre Taylor*) deixa ben clara aquesta capacitat innata d’Alexandre vers el teatre. “Ara [en el teatre d’Alexandre Ballester]: sempre hi trobarem una riquesa extraordinària de suggerències escèniques, una frescor, un equilibri dramàtic, una estructura perfectament aconseguida i una capacitat per a l’humor que no tenen equivalent en el nostre teatre”.

A vegades, n’Alexandre, sacsejat per les circumstàncies adverses que l’encerclen i que sovint li barren el pas en no oferir-li cap possibilitat de demostrar la seva capacitat de feina, es desanima (provisionalment, i sense que la “crisi” -per sort!- li duri molt). És quan declara: “Abans de la transició pensava amb una democràcia impulsora del teatre i ens hem trobat que bastava sortissin un parell de dones nues sobre un escenari per obtenir un èxit de públic. M’empipa moltíssim aquesta mena de grisori oficial respecte al teatre. Veient tanta merda vaig decidir reflexionar uns anys pensant com plantejar la meua feina dins aquesta nova situació. De certa manera, haver obtingut tots els premis dels Països Catalans em va fer certa por”.

Hem de pensar que aquesta “crisi” de la qual parla n’Alexandre (i que nosaltres, si ens ho permet -el coneixem prou bé!- pensem que només existeix en la seva imaginació) ve d’un home que a començament dels anys seixanta, en plena tenebror franquista es proposa, a més de lluitar contra el feixisme amb les seves obres, regenerar -i quasi ho aconsegueix!- el panorama teatral mallorquí.

Malgrat la indiferència del món “cultural” oficial, malgrat cert silenci -la marginació sempre al costat dels que no vinclen l’espina!- Alexandre Ballester, el cos de la seva obra ingent, representa el monument més gran que un intel·lectual ha bastit al teatre de qualitat, al teatre digne, al teatre progressista de tots els Països Catalans. Ell és, a partir del seu primer premi, el teatre mallorquí contemporani per excel·lència. Qui ho pot dubtar encara?

Miquel López Crespí

Català R.
"IN MEMORIUM DE ALEX. BALLESTER"

Rafel Català

GRÀCIES, MESTRE AMIC

Sense parètesis ni gerundis

Barreja de plaer i respecte, és el que experiment a l'hora de parlar, escriure, d'Alexandre Ballester. Des que el vaig conèixer, a l'escola de Ca don Andreu, jo preperant l'Ingrés i ell com a professor, vaig sentir per Alexandre una especial admiració i estima, tant pels seus amples coneixements, com per la seva peculiar i, a les hores avançada manera d'aplicar la docència als qui érem els seus alumnes. L'admirava com a mestre, com a pintor, com a ràpid mecanògraf i també com "enfant terrible", capaç de les més originals genialitats.

Uns anys més tard, fruit d'aquella primera relació alumne-professor, va néixer una amistat que es consolidaria amb el temps i que, de ben jovenet em va donar l'oportunitat de publicar els meus primers articlels a l'estimada revista Vialfás, al temps que gaudia quinzenalment del plaer que per mi suposava el simple fet de mecanografiar, al seu propi dictat, els improvisats, però sempre acurats articles que conformaven el contingut d'aquella publicació local. Foren aquells primers treballs al costat d'Alexandre els que despertaren la meua afició periodística, que ja mai he deixat, sempre estimulat i assessorat pel propi Alexandre. Des d'aquells "Extras de Sant Antoni" pels diaris, fins a compartir la coordinació del suplement "Pobles de Mallorca", han suposat per mi una vertadera i profitosa escola a l'hora de exercir, encara que de manera esporàdica, el noble exercici de la informació o del periodisme. El que mai aprendré serà fer-ho amb aquesta enriquidora prosa, mai exempta de poesia ni de les encertades pinzellades de romanticisme, amb què ho fa n'Alexandre i que tant encativen el lector.

Informar amb tota rigorositat, escriure el que vols dir amb tota claretat, fer un correcte ús de les comes, procurar no emprar els gerundis i prescindir del parèntesi per evitar aquesta mala impressió de paraules empresonades, són només algunes senzilles lliçons que mai oblidaré.

Però no tant sols ha estat literatura, art i cultura el que hem après -i aquí parlo en plural- d'Alexandre Ballester-. La seva intel·lectualitat tenyida de certa bohemia -tal com cal- ens ha ensenyat, també, a disfrutar i assaborir els bons moments que de tant en tant ens proporciona la vida. Alexandre ens ha ensenyat, també, a viure, a divertir-nos, a ser un poc cràpules, a estimar i fins i tot a enamorar-nos. Gràcies, Alexandre. Gràcies, mestre.

Joan Payeras Llull.

Cartell anunciador del reconeixement a Alexandre Ballester
Ferran-Tano

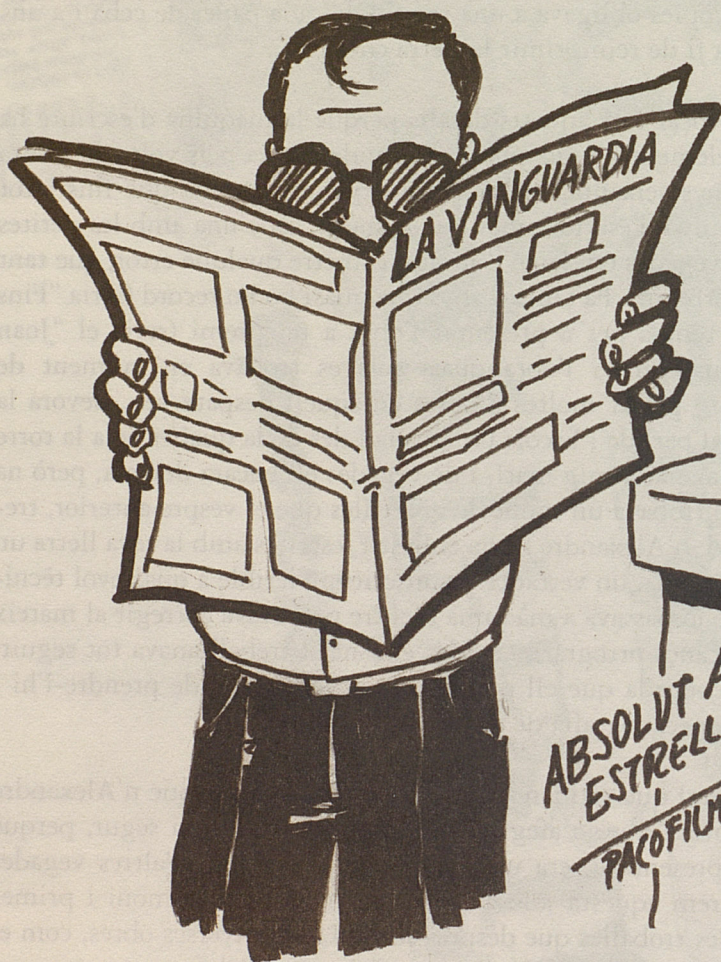
LES TECLES MERAVELLOSES

Ara que tan sovint i pertot se sent el teclejar sec i penetrant dels ordinadors, em plau de recordar com el renou de les tecles de les màquines d'escriure era diferent, amb un toc més personal i variable segons l'impuls, amb els errors de més difícil correcció, quan les cintes correctores eren un luxe i quan la necessitat de fer diverses còpies obligava a una revisió de cada paper de ceba i a uns cops repetits i forts a fi de reimprimir la lletra correcta...

I és que vull evocar tots aquests detalls perquè la màquina d'escriure ha estat un important element d'unió amb n'Alexandre. Ja fa pels volts de trenta anys, al final dels anys seixanta, hi hagué qualche temporada que fins i tot coneixia la seva màquina d'escriure més que la meva, cada una amb les petites peculiaritats que de vegades em feien dubtar o cometre qualche error, que tant costava després de corregir... Fa tants d'anys que quasi no ho record (seria "Fins el darrer mot"). El temps per a presentar l'obra a un premi (seria el "Joan Santamaria"?) era justíssim i l'obra quasi sols es trobava en la ment de n'Alexandre. Em vaig passar moltes d'hores en aquell despatx seu, devora la finestra que donava al pati de l'Escola Graduada i des de la qual es veia la torre de l'aigua. Jo hi solia anar a mig matí, i de vegades ell encara dormia, però na Catalina m'obria i jo trobava un munt de quartilles que el vespre anterior, treballant fins molt tard, n'Alexandre havia enllestit, escrites amb la seva lletra un poc torta, però entenedora, un vertader manuscrit, preferible a qualsevol tècnica actual i freda, que jo passava a màquina mentre procurava corregir al mateix temps qualche mancança ortogràfica... Més envant el treball anava tot seguit, esperant jo qualche vegada que ell acabàs una quartilla a fi de prendre-l'hi i seguir amb la meva mecanografia de dos dits...

Puc dir en plural que arribàrem a temps i no cal afegir que n'Alexandre guanyà el premi, encara que jo afegiria que el premi era quasi segur, perquè concurs al qual es presentava, era un premi que guanyava. D'altres vegades novament compartírem aquesta joiosa feina que m'ha fet testimoni i primer gaudidor d'encertades troballes que després sortien a les diverses obres, com el nom d'"Albopàs", la qualificació de "megarca" i tants d'altres moments que donarien peu a ben moltes remembrances. Servesqui només aquesta nota com a testimoniatge de la meva presència, malgrat la forçada llunyania, del meu afecte i de la meva veu que, més enllà de la mar, no resta en el silenci.

Rafel Socias i Company
Saragossa

ABSOLUT AMIC
ESTRELLITO
PACOFILMS 96

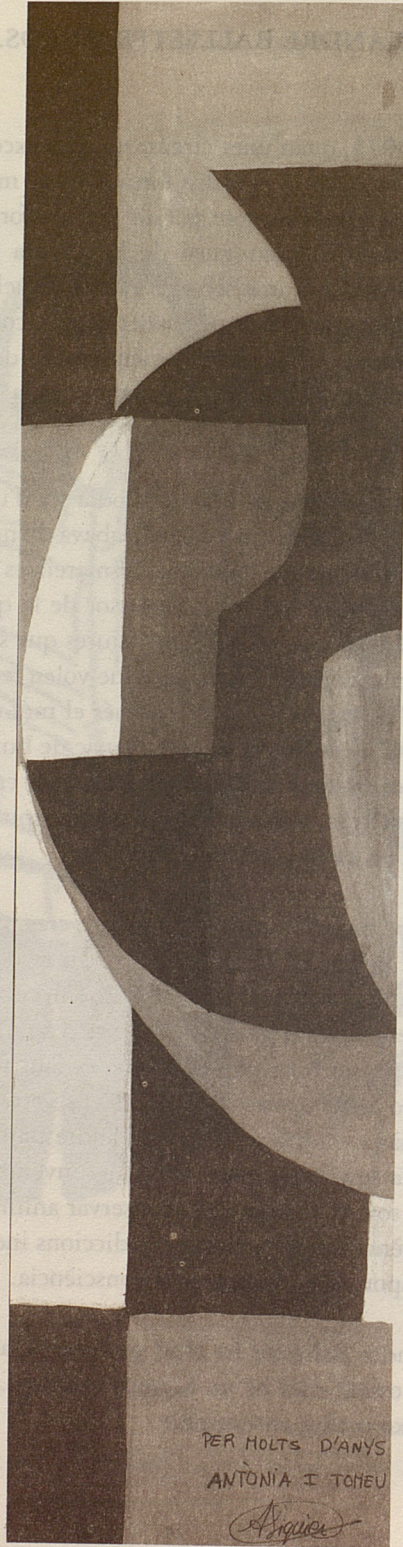
A la primavera de 1975, quan unes circumstàncies excepcionals feren que l'addicció a embrutar paper començàs a prendre força dins el meu esperit d'adolescent, algú em va prometre, com a premi suprem per als meus esforços d'estudiant políticament correcte, que coneixeria el gran gurú de la cultura poblera contemporània, Alexandre Ballester. Finalment, per una sèrie de causes, aquella entrevista no va tenir lloc i vaig haver d'esperar deu anys llargs per poder, a la fi, conèixer -i apreciar des del primer moment aquest home complex, insòlitàment lúcid i deliciosament provocador, que es dedica amb perseverància franciscana a fer bocins cada dia qualsevol forma d'ortodoxia.

A una vella pel·lícula amb blanc i negre -podia ser d'una altra manera, parlant de n'Alexandre?- L'heroi presumptament vençut acabava dient que en un món fred l'únic que ens podia salvar era la calor de l'amistat. El mateix es pot dir d'un món que ha renunciat a la paraula com a instrument transgressor de la quotidianitat, en el qual només ens queda el refugi dels comptats esperits lliures que se situen al marge -potser fins i tot en contra?- de les conspiracions diàries que volen fer de les nostres vides una bassa d'oli on s'ofegen les il·lusions. Crec que només el més dilecte tertulià de Donya Marina Gual-Oliver i Serra de Montava ha estat capaç de burlar el setge ferotge de la rutina existencial, la mollor irritant del viure per viure, per crear un món propi que els altres només coneixem a mitges, però que ens permet sospitar que més enllà de l'horitzó hi ha una mar blava on brosta la llum i la claror.

Hi ha un Alexandre Ballester autor, que escriu, crea, pinta i s'exposa adesiara al veredicté públic que l'ha de jutjar, la qual cosa té, entre d'altres, la virtut de fer-lo temporalment vulnerable. Jo sovint admir -i respect sempre- aquest Alexandre subjecte a les lleis temporals. Però la meua sana enveja no vé d'aquí, ni es deriva de la evidència -assumida fa temps- que ser o no un creador no és tant sols una qüestió de voluntat, sinó de talent, que no està a l'abast de tothom. La vertadera raó per la qual quan jo sigui gran -passat demà ja voldria ser com Alexandre Ballester- és per saber com ha pogut mantenir intacta la seva capacitat d'inventar -inventar, no trobar- sentit a una vida que pot ésser massa sovint amarga i per conservar animat aquest ball de seducció que manté amb una existència copsada per contradiccions inevitables i segurament per l'angoixa -a vegades insuportable- de la pròpia consciència.

Conèixer n'Alexandre Ballester ha estat una sort. Gaudir de la seva amistat al llarg dels anys continua essent més bé un hermós privilegi. Probablement no del tot merescut, però no per això menys entranyable.

Francesc Gost

PER HOLTS D'ANYS
ANTONIA I TOMEU

A. Siquier

Francesc A. Siquier

Si comencés dient que “el qui té un amic té un tresor”, vos en riuríeu de mi, i tindríeu raó perquè les frases fetes són tan òbvies que convé no posar-les per escrit, però és cosa ben sabuda i acceptada que els familiars ens toquen els que ens toquen, i no els podem baratar. Els amics, en canvi, els triem nosaltres i per això establim amb ells un tipus de relació que, en alguns casos, és molt més cordial i més intensa que amb els familiars. Fins aquí tots hi estareu d’acord, però com tantes altres coses que es mantenen com a veres, aquesta és una altra falsedat, perquè en Ballester ja era amic - que per en Ferràn i per mi n’Alexandre és “en Ballester”, per una història molt llarga que vos contaré una altre dia-, en aquest cas, com vos deia, jo no he pogut triar; la seva amistat m’ha estat donada amb herència perquè en Ballester ja era amic de mon pare, així que no us podria explicar com hem arribat a ser amics. Amics ho hem estat sempre, i n’estic molt orgullós de la meva herència que, esper i desig que amb la bona voluntat de Cronos, la benedicció de Sant Antoni Abat, i el visticplau de Bacus i Neptú -que són els meus preferits- podré transmetre al meu fill.

No sé si sabeu que, entre altres peculiaritats, en Ballester fuma Winston, i no és que sigui per proximitat ideològica amb els USA, que n’estic segur que les meves simpaties vers els Estats Units es varen acabar amb el Franklin D. Roosevelt, que a l’igual que a l’antiga Roma deixaren de ser atractius quan els generals accediren al poder. Jo que el conec bé, més bé del que ell es pensa, sé que ho fa per afinitat amb amb en Winston Churchill, que també tenia bona ploma i un gran sentit de l’humor. Una de les seves aficions, que en Ballester no comparteix perquè es ben sabut que els lletraferits no destaquen com a manobres, era construir bardisses de totxos i, en certa ocasió un visitant el sorprengué amb les peletes a la mà i li féu observar que la paret que edificava no era regular, estava plena de panxes i corbes rares. Churchill es llevà el puro dels llavis i contestà:

-"A veure si ets capaç de dir-me el què està bé d’aquesta paret?"

Deixeu-me, per un moment, que us faci la mateixa pregunta. En aquestes línies que volen ésser una fraternal abraçada a n’Alexandre - junt amb una reivindicació pública de la seva herència -, a veure si sou capaços de dir-me el què està bé? I no oblideu que, per molt feta i gastada que sigui la frase, “qui té un amic té un tresor” i, si tresor significa abundància, en Ballester, en aquest sentit, deu ser el més ric de Mallorca.

Juan Pizà.

revindría pública de la... un capax de du-me el
que está b? I no olviden... que sigue la frase, "qui té
un amic té un tresor", i... en Ballaster, en aquest
sentit, deu ser el més ric de l'home.

Juan Pizà

Bela Gutjhar

Parlar d'Alexndre Ballester és per a mi rememorar un temps, el record del qual, sura entre les boirines de la infància i de la joventut. Quants d'hora-baixes donant voltes a la plaça passejàrem il.lusions! Recordar les vetlades a la Congregació, amb quanta il.lusió junts preparàvem representacions i saraus per a divertir la gent! Aquell "Divino impaciente" tant llargarut!

I entre els records també hi estan els primers intents d'escriure qualche cosa que es pogués representar damunt de l'escenari. I quants d'acudits! Més, cada un ha de complir el seu destí, a mi em va tocar deixar la vila! però l'amistat dels anys que no entenen d'interessos segueix viva! per tot això m'és més que obligat unir-me al merescut homenatge que se li vol retre.

D'Alexandre escriptor què puc dir que no s'hagi dit! Bé sabem tots que ha portat un alè nou a un teatre tancat dins les bardisses del localisme, ha obert les finestres al teatre casolà a fi que hi entrassin els aires europeus. La historia de la literatura catalana haurà de comptar per aquest intent de renovació amb el nom de Ballester.

I de la qualitat humana de n'Alexandre què diré? tal vegada no siga jo el més indicat per parlar de l'home sempre disposat a la col.laboració de qualsevol activitat ciutadana.

He començat dient que era per a mi evocar un temps llunyà, però no un temps perdut, un temps on grella la llavor de la bona amistat que perdura i que com diu el poeta "Es foc sagrat que dura nodrit de rames íntimes que com més velles son més bé el renoven".

Bernadí Cladera Gomila.

Ciutat de Mallorca

Antonio Manzanara

UN SIGNE DEL TEMPS FUTUR

La incommensurable figura d'Alexandre Ballester, envoltada avui d'estrelles lluminoses, apareix atapeïda de glòria no vana. Els festius llores del seu geni no són esporàdics ni passatgers. El contacte jornal·ler amb la seva inseparable musa l'ha sobre-enriquit de privilegis no ordinaris.

Entenc que en els nostres dies tot és tractable només a la llum inquietant del III Mil·leni, les portes del qual ja cruixen en forma estrident. El segle XX, ranquejant, ranquejant, s'ha esgotat visiblement i amb ell el II Mil·leni històric, tot mesell d'esperances indefinides, està llançant, moribund, els seus últims sospirs.

En un dia que la cultura es vesteix de festa major per reconèixer amb coneixement de causa la immensitat d'un cor atapeït de paraula, de colors i de somnis, em deix conduir amablement pel meu instint de ventura i no em sent amb força suficient per situar Alexandre Ballester en el passat.

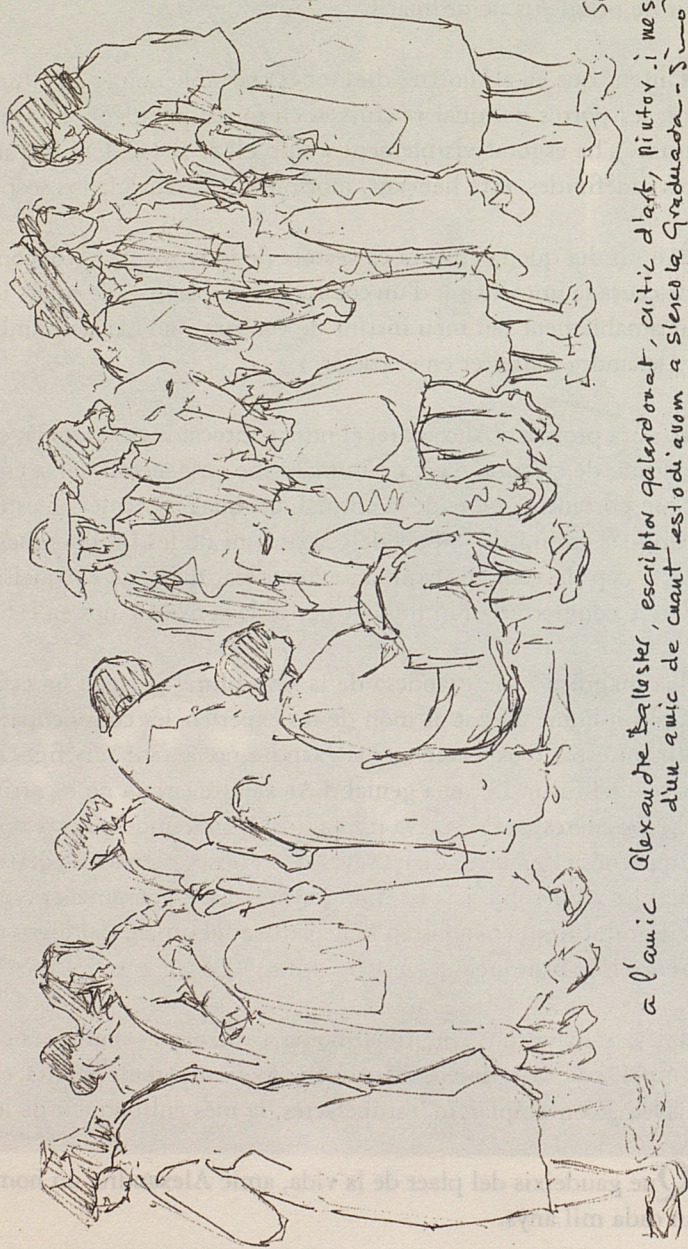
L'obra prolixa d'Alexandre, el nostre intocable conciudadà, com home de teatre, de literatura, de cultura, d'art i d'humanisme en general, deixa entreveure una personalitat tan portentosa i fora de la normalitat, que no permet en cap de les maneres deixar-lo oblidat enmig de la pols dels arxius, ni de les biblioteques, ni de les jomades passades a cop de vent. En aquesta avinentesa, més que en qualsevol altra, tornar la vista enrere comportaria l'imminent perill de convertit-nos en estàtues de sal.

La magnitud i la grandesa de la seva plural persona no està tant en comprendre'l com un home aferrat al món de les experiències com ocupat en la tasca sagrada d'omplir un espai d'expectatives. Alexandre no és tant una figura del passat com un personatge del futur. La vena genial d'Alexandre encara no ha arribat al seu punt més àlgid. El foc encrespat de la seva imaginació fora mides encara no ha explotat del tot. Corre impetuós el gran riu de les seves misterioses potències poètiques, recullen abundantament les aigües pluvials les muntanyes del seu pensament accelerat, i els rierols de la seva dignitat inquieta aporten llenegadissos el cabdal del logos que fa falta per arribar a l'entreforc brusquer.

El salt majestuós, ple d'harmonia i d'espectacularitat encisadora alhora, està preparat pel seu inèdit desencadenament. Avui celebrem, rendits, el seu reconeixement degut. Demà contemplem, estupefactes, la més enlluernant de les catarates.

Que gaudeixis del plaer de la vida, amic Alexandre, un home com tu només en neix un cada mil anys.

Per Guillem Muntaner

Simó Ventayol

a l'amic Alexandre Balloster, escriptor galardonat, crític d'art, pintor i mes cates
d'un amic de cuant estodi avom a l'escola graduada - Simó any 1976 -

ALEXANDRE, EL COMPANYY I L'AMIC

Sempre ha sabut -des que era molt petit- qui era i què significava el nom d'Alexandre Ballester. Però al llarg de la meua vida el vaig redescobrir en dues ocasions i per motius be diferents.

La primera vegada va ésser l'any 1966. Un Alexandre pletòric acabava de guanyar el Premi Ciutat de Palma de Teatre i era ja una realitat plenament consolidada dins el món de les lletres. La segona ocasió es va presentar deu anys després: vaig conèixer un universitari americà que treballava en un tesi sobre el teatre a Europa, un ampli estudi en el qual inclòia la figura i l'obra de n'Alexandre Ballester, donant-li així el que era una qüestió d'estricta justícia: una dimensió universal i permanent.

Fa aproximadament vint anys que intent -evidentment sense gaire èxit, per ara- reposar una de les obres de n'Alexandre. Té unes virtuts interpretatives que romanen amagades i ja seria bona hora que es decidís a demostrar-ho. També li recordaré, quan el vegi, la seva vella promesa d'escriure una peça teatral "feta a mida" per a mi i amb ell igualment com actor. Una obra que esper poder estrenar plegats qualche dia a sa Pobla.

Per acabar vull agrair l'oportunitat de participar en aquest reconeixement públic a la figura d'Alexandre Ballester, l'amic, el company i el mestre, que m'ha honorat tota una vida amb la seva amistat. Amb la meua més sincera estima i una eterna admiració.

Simón Andreu

A Alexandre Ballester, avec amitié
Pericàs.

LA SEDUCCIÓ DE LES PARAULES.

M'imagin n'Alexandre a una habitació a les fosques. El m'imagin parlant, i jo escoltant al costat, deixant-me transportar mitjançant la paraula.

De la conversa, ni l'entonació, ni la melodia, ni la dicció importen. Basten les paraules, imaginar situacions, vivències, literatura, ficció o realitats d'un passat immediat, d'uns anys que no tornaran, engatar-te amb les paraules i transformar-les en fotogrames.

M'imagin n'Alexandre vivint a l'inrevés del món extern, més enllà de les parets de casa seva, dormint a la matinada, escrivint ben entrada la nit.

M'imagin n'Alexandre desitjant Una Possessió màgica on de la reclusió en sortís la lliberació pels seus efluvis literaris.

La seducció amb les paraules és el seu poder i el seu misteri, un misteri que només els escollits, per una força encara no mesurada, poden tastar. Un misteri en què de la química cerebral es vessen les paraules cap al món.

Com la Terra dóna fruit, com Sa Pobla dóna fruit, Alexandre seguirà vessant cap al món i espargint-ne les seves llavors a unes marjals infinites.

La veu d'Alexandre, les seves històries tendran forma i vida, allà on el temps no existeix. I tots els que volem seduir amb les paraules sempre al seu costat, serem aprenents.

Margalida Socias.
Setembre, 1996.

Emilia Lafuente

EL TEATRE DE N'ALEXANDRE

La funció en el Teatre Principal comença a les 22 h. és una obra de teatre de n'Alexandre Ballester. Títol?. No importa. Ho explic de seguida. Es podia resaltar, escriure moltes coses de la personalitat creativa de n'Alexandre, però he de resumir i prefereixo parlar del seu teatre.

No es fàcil escriure teatre, una bona obra requereix el domini de diversos personatges. Transformar l'escenari en una mena de màgia contagiosa. Has de sentir-te espectadora i protagonista, has de captar un sentit de transcendència, has d'emocionar-te quasi fins a la llàgrima i has de riure i somriure amb el personatge, has de sentir-te ocell ferit i gavina volant, has de sentir la gatera del personatge de "Foc Colgat" i la por, el tremolor, la sensibilitat i lluita de na Marta Cincinatti.

Les obres que he vist de n'Alexandre me recorden sempre un mateix personatge. Com el pallasso i la màscara. El maquillatge i la roba ampla. Mentre l'escenari és pura activitat l'espectador riu i somriu però al final de l'obra queda amb aquesta sensació de soledat solidaria perquè n'Alexandre sap i transmet que la vida és un gran escenari i tots nosaltres una representació teatral.

El llum ilumina tot el teatre. Es el final de l'obra i el moment de la veritat. Sents fred perquè hi ha una tragèdia. És la contemplació d'un personatge despullat. El dit tocant la ferida. És la conseqüència d'una ceguera i sordera de l'home que actua sense escoltar el seu instint.

Margalida Caimari

Josep Bennassar

Un pobler de soca-rel
i distingit personatge
a qui rendim homenatge
per ser home molt fidel.

N'Alexandre Ballester
molt honorable senyor
cronista i escriptor
de l'Ajuntamenr pobler.

Home molt enamorat
de la llengua catalana,
a tots junts ens agermana
i que ell n'està encaptivat.

Un escriptor de primera
dels seus llibres tenim mostra
la seva obra be ho demostra
quina és la seva quimera.

Le seva literatura
la coneix tot Mallorca
Déu li do molts d'anys de força
per seguir en l'escriptura.

La darrera vos vull fer
i acabar aquest glosat
vos demana en Guillem Cremat
amb un fort crit ben sonat
visca n'Alexandre Ballester!

Guillem Crespí Pons "Cremat"

Salvador Vidal

Es just i necessari per la meva part, reconèixer que escriure de n'Alexandre, pot ser fàcil i a la vegada difícil, puc entrar en conversa amb ell per En "Benet Tarlà", En "Clau", En "Ric" o En "Roc", En "Marraco" o En "Cucala", fins i tot per Na "Marta Coloma Cincinati", són moltes hores parlant amb ell, a casa seva, a la plaça o al cafè, qualque vegada recordant persones, o dades ens han caigut les llàgrimes, no precisament les del "Vienès", són xerrades de teatre, pintura i humanitat.

Avui vull parlar de n'Alexandre de pintura, no penseu mai que serà d'aquarel·les, tots saben que un any sí, i l'altre també col·labora a la Trobada de Pintors. Em fa pessigolles assabentar la gent que el seu art pictòric és el pirogravat o xilografia. He de dir que conec n'Alexandre, des que jo era nin, ell anava a la fusteria de l'oncle Antoni Rian a cercar la fusta, no sé si era de pi, de nord o una peça de boix, sí record que en llatí es deia "buxos", de la família "euforbiàcies", brots drets i molts de ramals, fulles resistents, de flor blanca i olor dolenta, la fusta era groguenca, arribat a casa seva, ja tenia preparat gúbies i burins, per rebaixar la fusta i tintar el relleu.

Ell, que és el mestre, sabrà si quedaria bé, un birogravat del port de Ciutadella, o la façana de l'Ajuntament de sa Pobla, i que després de tantes converses, i les que hi manquen, no arribin mai "Fins al darrer mot", i si qualque vegada ens escalfem massa, ja ho sabem tots dos, "ruda i valeriana, menta i alfàbrega, tot ho cura i tot ho salva, es consell d'en "Benet Tarlà", si el veus ja t'ho dirà, o de "Sir El Vampir" et parlarà.

Eugeni Triay.

Encara que no ho paresqui, conec Alexandre Ballester de tota la vida i és que, sem fa difícil pensar i recordar quan vaig conèixer n'Alexandre per això crec no equivocar-me quan afirm que, a n'Alexandre, sempre l'he conegut.

El meu record es remunta als anys 62 o 63. Llavors tan sols comptava amb amb 9 o 10 anys i en vénen a la memòria les visites d'Alexandre a casa meva. L'amistat que l'unia als meus pares feia que visitàs casa meva en molta freqüència i el que més record és que les visites de Ballester eren sempre molt alegres. Supòs que aquí començà la meva amistat amb ell.

Però segurament la meva admiració cap a la persona nasqué alguns anys després quan amb la col.laboració del meu germà Eugeni i altres fanàtics del teatre escenificaren al pati interior de "Sa Graduada" l'entranyable obra d'Alexandre "Assaig per una nit d'estiu". Crec que, a part de no perdre'm cap assaig, no vaig voler faltar a l'estrena d'aquella obra i diria que aquesta gran estrena en va contagiar la gran afició que avui tinc per aquesta mena de manifestació literària.

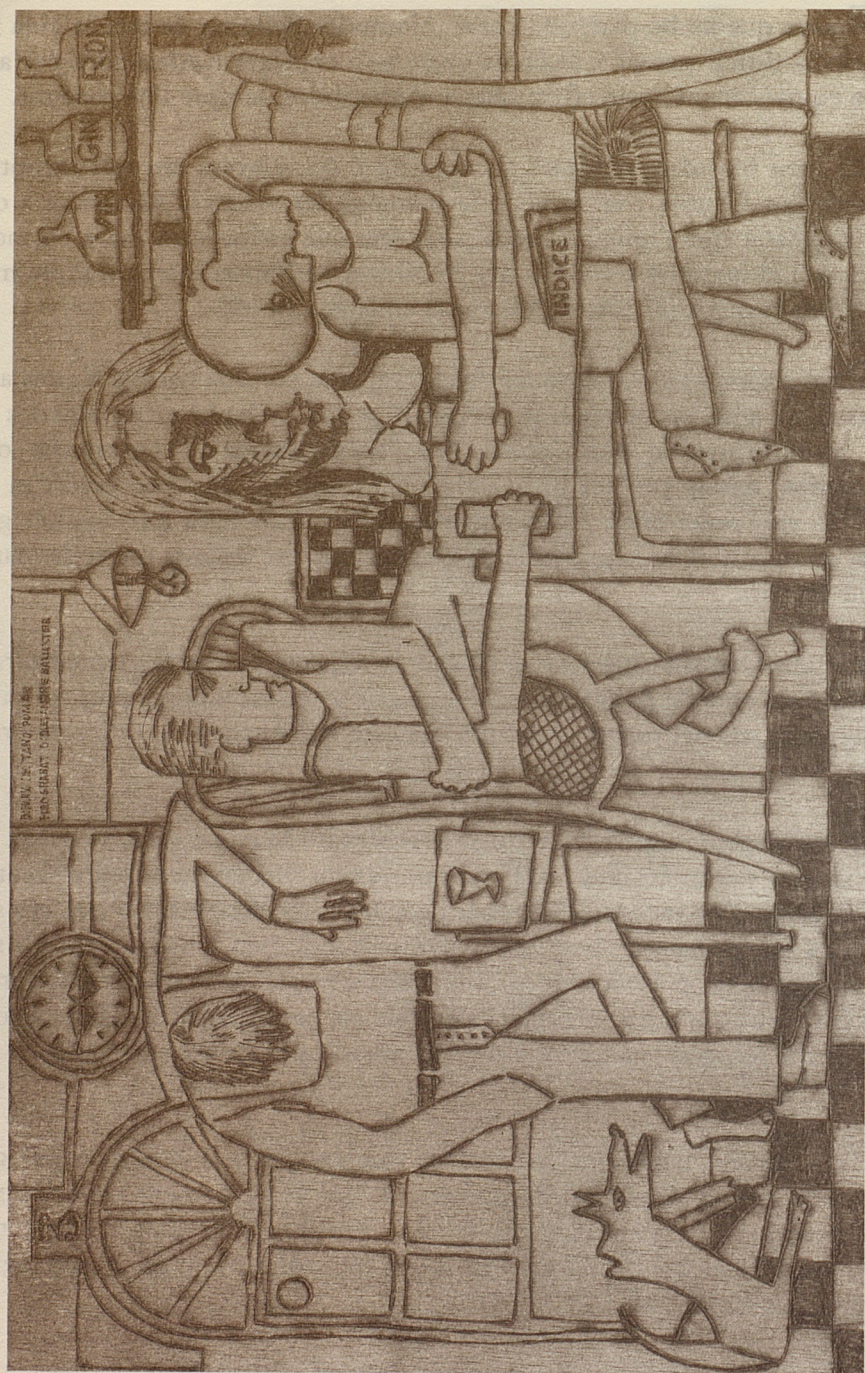
Els anys han anat passant, però aquest respecte i aquesta gran admiració que sent per l'obra de Ballester no ha decaigut gens, es conserva dins mi intacta malgrat el pas del temps i crec que aquesta circumstància ja no s'esborrarà mai.

Possiblement aquest homenatge a Alexandre ha trigat molt a arribar. Per mi, i crec que per molts d'altres, l'escriptor pobler s'ha fet mereixedor incompables vegades d'un reconeixement per part de les moltes persones que ens sentim a gust llegint la seva obra: les seves trames molt ben consensuades, els seus mots perfectament plasmats en cadascun dels seus paràgrafs que donen sempre un to viu i encertat a tots els diàlegs de tots els personatges, conduïts sempre per la ploma ferma d'una persona amb les idees clares a l'hora de construir una trama.

Ara, davant aquest reconeixement que fem enfocat a admetre el gran valor de l'obra i la persona d'Alexandre, crec que és el moment de fer pública l'admiració que sent per aquest pobler de Gavà i lluny d'animar-lo a continuar amb la tasca de seguir conduint el carro del bon teatre, vull dir-li que seguiré confiant en la seva obra.

I és el que dic: Alexandre Ballester, Marta Cincinatti i jo, formariem un gran equip.

Jaume Triay.

Gairebé una relíquia...

Dibuix: Tano Pomar - Pirograbat: Alexandre Ballester

Per a molts poblers a qui el cuquet de la literatura ens mossega adesiara n'Alexandre Ballester ha estat i és un referent constant. Tots els que ens hem acostat a ell hem sortit tenyits del seu entusiasme pel món encisador de les lletres. Ens ha encomanat ràpidament el seu vitalisme i el saber mirar la vida des del caire positiu.

En el meu cas, el primer contacte i record agradabilíssim amb n'Alexandre es produí als meus 15 o 16 anys. A les hores Alexandre era quasibé el factòtum de la revista Vialfas i m'animà a publicar a la revista les meves primeres poesies i em va encoratjar a seguir amb constància la meva ascensió al Mont Parnàs.

Mes tard i mitjançant la seva amistat vaig anar coneixent personatges de la literatura catalana com Jaume Vidal Alcover, Maria Aurèlia Capmany, Josep M.ª Llompart, i d'altres a qui, n'Alexandre, tractava amb tota familiaritat.

Per ventura l'època més viva i productiva foren els anys 68-69 per la seva capacitat d'engrescar la joventut de sa Pobra cap al teatre viu amb les obres inèdites "Assaig d'espectacle per una nit d'estiu" i "Reis i no reis".

Havia de seguir a aquestes obres de teatre viu una "passió de Crist" a l'estil de "Reis i no Reis". Ja havíem començat les sessions de recerca i documentació històrica n'Alexandre i jo, però per circumstàncies de la vida o per voler conrear massa, aquesta empresa, dissortadament no es va du mai a port.

Vengueren després els dies del periodisme. Ja fa temps a sa Pobra hi hagué un equip de corresponsals ben compacte i creatiu. N'Alexandre escrivia a l'Hoja del Lunes, en Joan Payeres a Diario de Mallorca i jo a Última Hora i el fotògraf Emili Cervera que cobria la part gràfica de tots tres. N'Alexandre era com el mestre i coordinador de l'equip. Aquelles cròniques de futbol a la Hoja del Lunes imprimien un altre estil força distint i original. Cada dilluns els seguidors del Poblense esperaven delitosos la crònica de n'Alexandre; uns per senzillament disfrutar de l'estil i enginy dels seus escrits, altres que s'esquerrassaven a esbrinar-ne el relat esportiu, costant-los Déu i ajuda per trobar-lo.

Alexandre Ballester per mi ha estat Amic i mestre. La seva obra igual que la seva vida és un esclat de força, intuïció i imaginació que, vulguis o no, t'embolcallen l'esperit.

Jordi Soler

ALEXANDRE BALLESTER

SIAI BENVINGUT

ALEXANDRE BALLESTER

L'ÚNICA MORT DE ARTA CINCINNATI

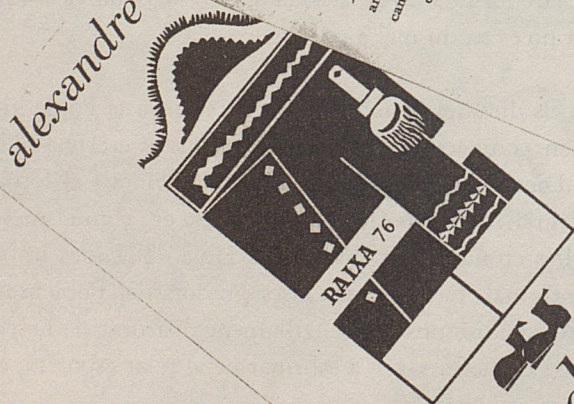
70 BORNÉ 1983

...Andréa

Alexandre Ballester

LES LLÀGRIMES DEL VIENÈS

Res... Tal vegada, per a tots nosaltres, ha arribat l'hora final... L'hora dels grans canvis... És com si nosaltres sobrevissim dins el temps que ha de començar.

joc de tres

Teatre

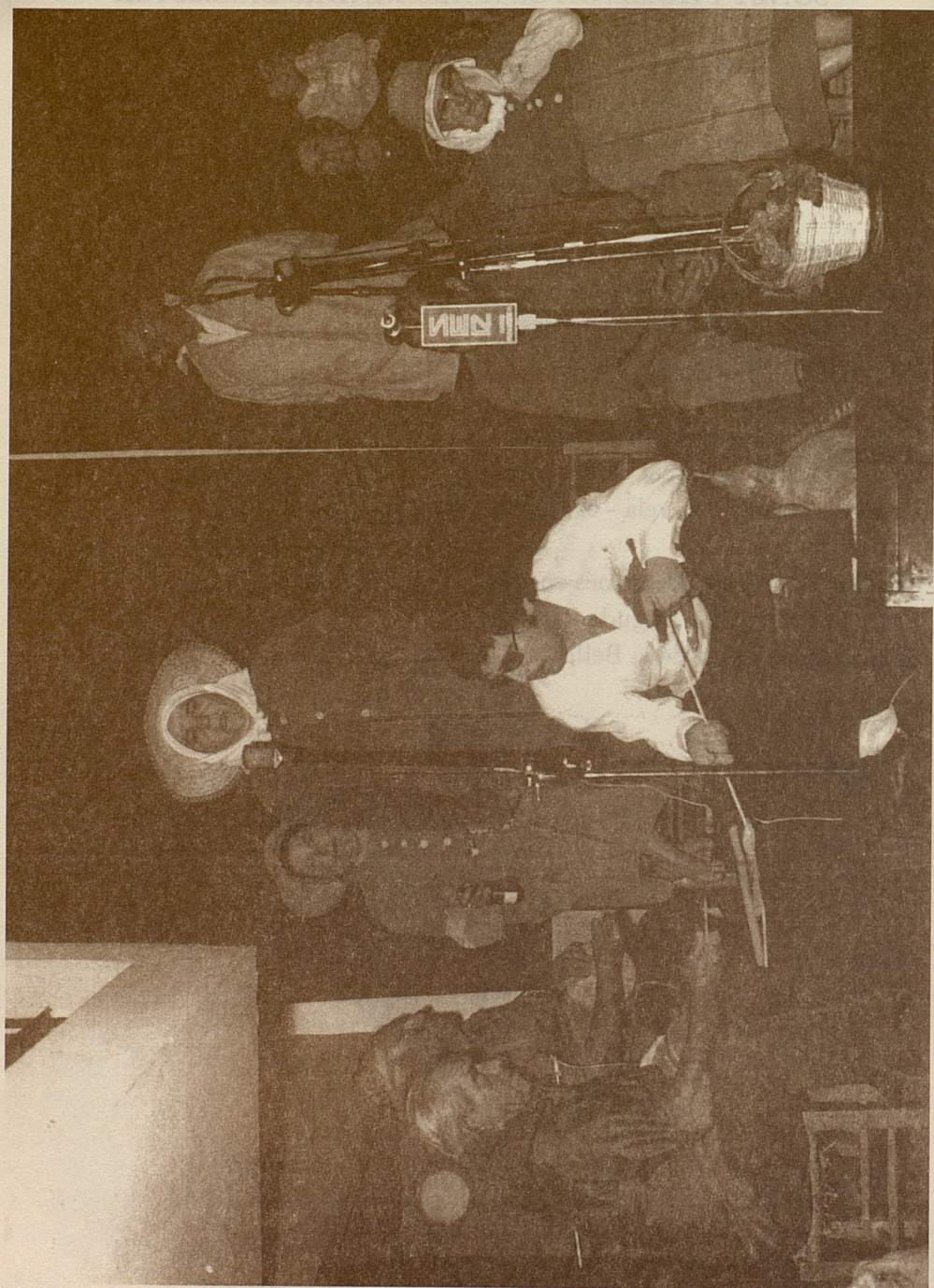
SONET I HOMENATGE A ALEXANDRE BALLESTER

Sóc al sorral, on la llum és més clara
i es vessa, gran, enllà de la mar oberta
d'un color just que el càlid jorn concerta
i no sé si somio o si ell m'amara

límits endins - i s'escola lenta, ara,
l'aventurosa vela en la blancor erta
vers l'infinit que el blau en mi desperta
amb la mar tota salada a la cara.

El moment crea; en la lenta caiguda
del temps la llum, espai de la certesa,
- punteja en negre la vela - es muda,
més pur i més real quant més encesa.
I més negra, la línia ajaguda
de la mar, sota l'ull de la Bellesa.

Joan Gelabert

Alexandre amb els cantadors poblers, una actuació a Ciutat, 1976.

AGRAÏMENT A N'ALEXANDRE BALLESTER

La redacció de la revista Sa Plaça i la delegació poblara de l'Obra Cultural Balear volen sumar-se amb entusiasme a aquest merescut reconeixement-home-natge a n'Alexandre Ballester que ha tingut l'encert d'organitzar l'Aula Poètica de l'Àrea de Creació Acústica.

És aquesta una oportunitat que no volem desaproveitar per expressar un agraïment per tota una vida dedicada a l'elaboració d'una sòlida obra literària i a una no menys important activitat de dinamitzador cultural de què tots els poblers ens n'hem beneficiat.

Ha estat aquests dos quefers els que més han absorbit les energies de n'Alexandre. No ens toca a nosaltres analitzar la seva obra literària, una obra que agafa tots els gèneres, encara que ha estat el gènere dramàtic on més premis i reconeixement públic ha assolit.

Voldríem posar de relleu la seva important tasca en favor de la llengua catalana i de la normalització cultural del nostre poble; feina aquesta duita a terme principalment en els anys negres de la dictadura quan la nostra llengua i cultura estaven perseguides de manera ferotge, i quan la complicitat de molts i la por de tots feien témer un futur sense esperança.

Avui, en què les perspectives són molt diferents, i els reptes no per menysangoixants són menys transcendents, n'Alexandre segueix amb les mateixes energies i amb la mateixa coherència duent a terme aquesta labor d'esperonador cultural. I, en plena època de maduresa, segueix amb més braó que mai, la pacient elaboració de la seva transcendent obra literària. Una obra que ben segur encara ens donarà moltes sorpreses.

Redacció de la revista "SA PLAÇA"
setembre de 1996.

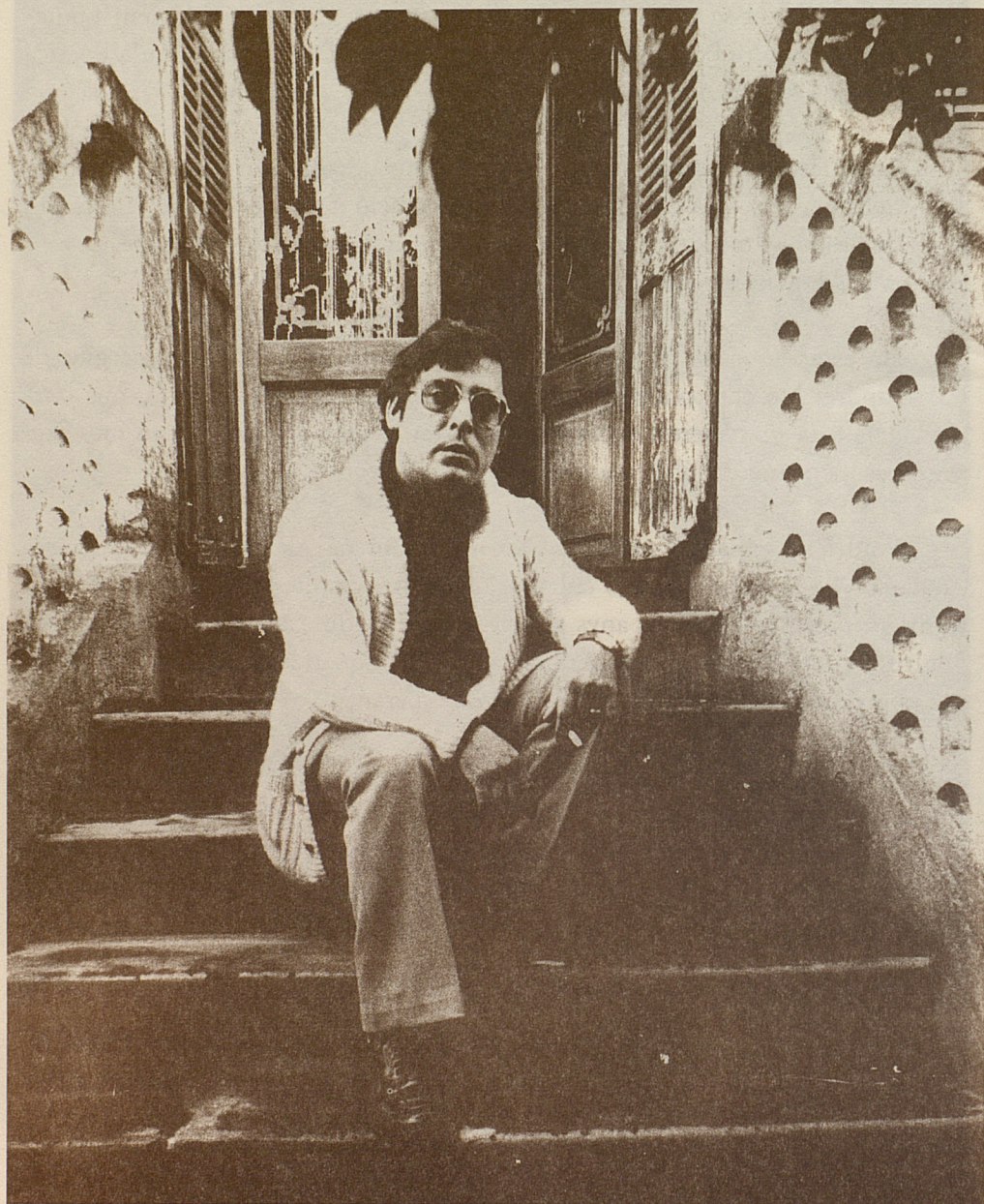

Foto: Joan Ramón Bonet

ALEXANDRE BALLESTER és un dels autors més interessants del teatre català contemporani. Ha escrit *Foc colgat*, Premi "Carles Lemos" 1967. Estrenada a "L'Aliança del Poble Nou" de Barcelona, pel grup "Bambalines". *Jo i l'absent*, Premi Ciutat de Palma 1966. *Siau Benvingut* Col·lecció "Les Illes d'Or". Escenificada a Ciutat de Mallorca per la Companyia "Artis" el gener de 1968. *Un baiül groc per a Nofre Taylor*. Representada a la Facultat de Ciències de Barcelona pel N.G.T.U. (1971). *Dins un gruix de vellut*, Premi Sagarra, 1967. Estrenada a la Universitat de Barcelona pel N.G.T.U., el dia 12 de desembre de 1970 i dirigida per Frederic Roda, i després representada al Teatre "Romea". I estrenada comercialment al "Teatre CAPSA" de Barcelona amb el títol, per motivacions de censura, de *Facem Comèdia* per la Companyia de Pau Garsaball, al dia 15 de juny de 1972. *La Tragèdia del Tres i no res*, editada com a separata de la Revista "Lluc" el març de 1968, fou Premi especial del "Concurs de Teatre per a Cabaret", organitzat per la "Cova del Drac" de Barcelona. *Massa temps sense piano*, Premi Mallorca 1968. Escenificada als "Lluïsos" de Gràcia de Barcelona el 1970. L'any 1968 guanyà el Premi "Joan Santamaria" a Barcelona amb *Fins al darrer mot*. Muntada per diversos grups amb el títol de *La rosa dels vents*. "Assaig d'Espectacle per una nit d'Estiu", representada a l'Escola Graduada de Sa Pobla, el juliol de 1968. El gener de 1969 dirigeix i estrena a Sa Pobla *Reis i no Reis*, adaptació de texts evangèlics, glosats i comentaris originals, acompanyament musical. Inèdita. Intervengueren 65 personatges. *Maria Magdalena o la Penedida gramatical*, representada a la "Festa de les Lletres Catalanes" el dia 22 de maig de 1971, en el Palau del Congressos de Montjuïc de Barcelona. *Començament a punt de pesta*, Premi de les Lletres Catalanes "Ignasi Iglesias" a la Ciutat de Tubingen (Alemanya), 1972. *Cap cap pla cap al cap del replà*, Teatre per a gent jove, estrenada a Badalona el 12 de maig de 1972. *L'única mort de Marta Cincinnati*, Premi de Teatre "Born de Ciutadella" 1983. Amb el títol *Joc de tres* publicà a la Col·lecció "Raixa", *Fins al darrer mot*, *Massa temps sense piano* i *Un baiül groc per a Nofre Taylor*. Amb el grup escènic "Kore" de Barcelona participà al "Festival Nacional de Teatro en Cuenca". I després fou estrenada al "Ateneo de Madrid".

Al caire de les campanes 1985 "Premi Teatre Principal" 1987.

El 1960 va escriure la part històrica i etnogràfica del llibre "*Musica Folclòrica*", editat per l'Institut Alfons el Magnànim de la Diputació de València. Del 1988 al 1989 va coordinar la publicació, i en va escriure els articles bàsics, dels 64 fascicles setmanals de la col·lecció "*Pobles de Mallorca*", distribuïda pel "*Diario de Mallorca*". Ha col·laborat assíduament a la premsa insular. Així, durant tot l'any 1991, va publicar un article setmanal al *Diario de Mallorca*, sobre festes populars. Hagiografia i costums, sota el títol "*Els Dies i les Festes*". Articles que, recollits, formaran un llibre de propera aparició.

Ha pronunciat conferències, sobre etnografia i aspectes mitològics de costumari mallorquí i pregons de festa a nombrosos ajuntaments i centres culturals de l'illa. Col·labora sobre temes d'art a la revista "*Gala*", i té una secció fixa setmanal al diari "*El Dia del Mundo*", amb el títol "*Doble Caire*". Ha escrit nombrosos textos de presentació per als més reconeguts pintors de l'illa, o que viuen o pinten a l'illa.

El 1990 va escriure la narració curta "*L'ombra del fil*".

El gener de 1995 va escriure "*Les llàgrimes del Vienès*", obra que fou estrenada el dia 11 de maig, per la companyia de teatre "Miramar", a la Sala Magna de l'Auditori de Ciutat de Mallorca. El 1996 li fou concedit a Barcelona el Premi Crítica "Serra d'Or" com a millor text teatral de l'any.

El 1965 guanyà el Premi Ciutat de Palma de Novel·la amb l'obra *Les nostres amagades servituds*. També té tres llibres de poemes: *Brot de murta*, *Requiem per a nou pams de terra i Taula per a tots*.

Jordi Arbonès, en el seu llibre "*Teatre Català de Postguerra*", diu: "...Alexandre Ballester haurà de convertir-se en una de les figures més importants de la nova expressió d'autors (si per cas no ho és ja), i fins i tot de l'estol d'autors catalans de postguerra".

L'Aula Poètica de la Fundació ACA,
agraeix a tots els escriptors, musics i artis-
tes plàstics poblers que amb la seva obra
an fet testimoni el reconeixement
d'Alexandre Ballester.

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Consell Insular
de Mallorca
Comissió de Cultura i Patrimoni Històric

Ajuntament de sa Pobla

CLUB
CULTURAL
SA POBLA

Col.labora:

IMPREMTA
iBergas

Organitzen:

Aula
Poètica

ART : *arts*

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

“Afortunadament aquests darrers anys el text teatral ha recuperat el lloc preeminent que en bona lògica ha de tenir en l'activitat dramàtica. Si tenim en compte aquest fet i la progressiva consolidació a Mallorca d'una vida teatral pròpia d'una certa altura, la previsió que podem fer és que no es torbarà molt a iniciar-se una fase en la qual les obres d'Alexandre Ballester — tant les publicades com les que escriurà els propers anys — pujaran altra volta als escenaris de manera habitual, i ben segur que sempre amb èxit”.

Damià Pons i Pons